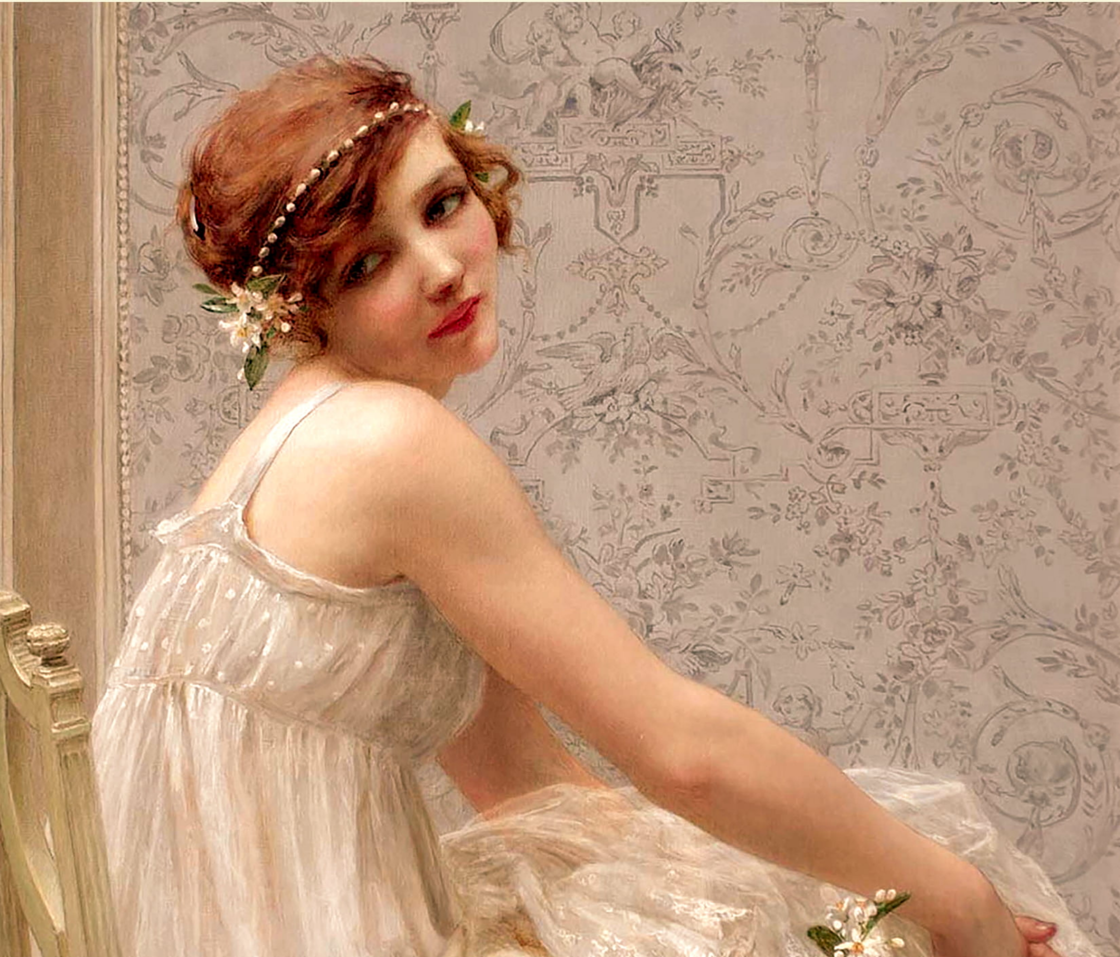
Guy de Maupassant

Yvette

Bibliotek 1800

Guy de Maupassant

Yvette

eBibliotek 1800

2025

1

Ved udgangen til Café-Riche sagde Jean de Servigny til Léon Saval:

"Skal vi ikke gå. Det er alt for koldt vejr til at tage droske."

Og hans ven svarede:

"Hellere end gerne."

Jean sagde lidt efter:

"Klokken er knap 11, vi kommer der jo meget før 12, lad os gå lidt langsomt."

En bevæget menneskesværm myldrede frem over boulevarden, denne sommernætternes mængde, der rører sig, drikker, mumler og løber som en flod, opfyldt af velvære og glæde. Her og der kastede en café et klart skær ud over de mange drikkende, der sad på fortovet foran små borde, dækkede med glas og flasker, og spærrede passagen. Og på kørebanen pilede drosker med røde, blå eller grønne øjne rapt forbi i livligt lys af bukkens lygter, så man et sekund kunne se hestens magre, travende silhuet, kuskens ophøjede profil og vognens skumle kuffert. Kun Urbaine-kompagniets kom som lyse, hastige pletter med de gule kupéer, der fangede lyset.

De to venner gik langsomt med cigar i munden, kjoleklædte, frakken over armen, en blomst i knaphullet og hatten lidt på siden, som man undertiden bærer den, af skødesløshed, når man har spist godt, og det er lummert i luften.

Fra skoletiden af havde de været bundet til hinanden af et nært, hengivent, solidt venskab.

Jean de Servigny, lille, smidig, lidt skaldet, lidt skrøbelig, meget elegant, med soigneret overskæg, klare øjne, fine læber, var en af disse nattens mænd, der synes født og opvoksede på boulevarden, utrættelig, skønt han bestandig havde et svækket udseende, stærk, skønt han var bleg, en af disse spinkle parisere, som gymnasiet, fægteøvelserne, doucherne og dampbadene har givet en senestærk, kunstigt dannet kraft. Han var kendt for sine sold lige så meget som for sin vittighed, for sin formue, for sine forbindelser, for denne omgængelighed, denne elskværdighed, dette verdensmandsmæssige galanteri, der er særegent for visse mænd.

Som ægte pariser i øvrigt, letsindig, skeptisk, omskiftelig, energisk og ubestemt, i stand til alt og til intet, egoist af princip og ædelmodig af anfald fortærede han sine indtægter med mådehold og morede sig med hygiejne. Ligegyldig og passioneret slappedes han og tog sig sammen igen uden ophør, bekæmpet af modstridende instinkter og givende efter for alle, for, når alt kom til alt, at adlyde sin fornuft som snedig levemand, hvis vejrhane-logik bestod i at følge verden og at drage fordel af omstændighederne uden at gøre sig ulejlighed med at sætte dem i verden.

Hans ledsager Léon Saval, der også var rig, var en prægtig kolos af den slags, der får kvinderne til at vende sig om på gaden. Han gav én forestillingen om et monument i kød og blod, om en type på racen, ligesom disse fuldendt formede kunstgenstande, man sender på udstillingerne. Alt for smuk, alt for stor, alt for bred, alt for kraftig, syndede han en smule, fordi han havde overmål af alt, overmål af egenskaber. Han havde haft utallige kærlighedshistorier.

Han spurgte, da de var kommet til Vaudeville:

"Har du underrettet denne dame om, at du ville forestille mig?"

Servigny gav sig til at le.

"Underrette marquise Obardi! Underretter du i forvejen en omnibuskusk om, at du sætter dig i hans vogn på hjørnet af boulevarden?"

Saval, der var blevet lidt overrasket, spurgte så: "Hvad er hun da egentlig, denne person?"

Og hans ven svarede:

"En parvenu, en eventyrerske, en henrivende gavtyv, hun kommer Gud ved hvorfra, dukkede op en dag, Gud ved hvorledes, i eventyrernes verden og forstår at gøre figur der. Det kommer jo for øvrigt ikke os ved. Man siger, at hendes virkelige navn, hendes pigenavn – for hun er vedblevet at være pige i enhver retning undtagen i retning af uskyldighed – er Octavie Bardin, deraf Obardi ved at beholde det første bogstav af fornavnet og kaste det sidste bort af efternavnet.

Det er for øvrigt en elskværdig kvinde, hvis elsker du ikke kan undgå at blive, du med dine kræfter. Man indfører ikke Herkules hos Messalina, uden at der kommer et eller andet ud af det. Jeg tilføjer imidlertid, at selv om entréen er gratis i dette hus ligesom i basarerne, så er det dog ikke strengt nødvendigt at købe, hvad der haves på lager i forretningen. Der føres kærlighed og kort, men man bliver hverken tvunget til det ene eller det andet. Udgangen er også gratis.

Hun installerede sig for tre år siden i Etoile-kvarteret og åbnede sine saloner for dette skum fra kontinenterne, der

kommer til Paris for der at udøve deres forskellige, frygtelige og forbryderiske talenter.

Jeg kom hos hende. Hvorledes? Jeg ved det ikke mere. Jeg kom der, sådan som vi alle plumper i det, fordi man spiller, fordi kvinderne er omgængelige og mændene malhonette. Jeg elsker denne verden af pirater med livligt afvekslende ordener, alle sammen udlændinge, alle adelige, alle betitlede, alle ukendte på deres gesandtskaber, med undtagelse af spionerne. Alle taler de om æren over en lav sko, nævner deres forfædre uden spor af grund, fortæller deres liv ved en hvilken som helst lejlighed, det er pralhanse, løgnere, slyngler, farlige som deres kort, bedrageriske som deres navne, modige, fordi det er nødvendigt, ligesom mordere, der ikke kan udplyndre deres ofre uden selv at sætte deres liv på spil. Det er, kort sagt, galejernes aristokrati.

Jeg elsker disse mennesker. De er interessante at studere, interessante at lære at kende, morsomme at høre på, ofte vittige, aldrig banale som franske embedsmænd, deres kvinder er altid smukke, med en let duft af fremmed slyngelagtighed over sig og med denne hemmelighedsfuldhed, der omgiver deres fortid, som de måske har tilbragt halvdelen af i en straffeanstalt. De har i almindelighed superbe øjne og mageløst hår, en berusende yndefuldhed, en forføreriskhed, der driver én til galskaber, en usund, uimodståelig charme! Det er erobrersker, ligesom landevejsrøverne i gamle dage, de er rovbegærlige, rigtige rovfugle-mager. Også dem elsker jeg.

Marquise Obardi er en type på disse elegante gavtyve. Moden, men skøn endnu, indsmigrende og listig som en kat, føler man, at hun er lastefuld lige ind til marven. Man morer sig

godt i hendes hus, man spiller, danser, souperer … kort sagt, man tager sig for alt det, der udgør selskabslivets fornøjelser."

Léon Saval spurgte: "Har du været, eller er du hendes elsker?"

Servigny svarede: "Jeg har ikke været det, jeg er det ikke og jeg bliver det aldrig. Jeg kommer der navnlig for datterens skyld."

"Ah! Hun har en datter?"

"Om hun har en datter! Et vidunder, kære. Det er for tiden den fornemste attraktion i denne hule. Stor, prægtig, nysudsprungen, atten år, lige så blond, som moderen er brun, altid munter, altid beredt til fester, altid ler hun af fuld hals og danser overgivent som en sigøjnerske. Hvem skal have hende, eller hvem har haft hende? Det ved man ikke. Vi er ti, der venter og håber.

En sådan pige i hænderne på et fruentimmer som marquisen, det er en formue. Og de spiller snedigt spil, de to gavtyve, man forstår ikke, hvordan de bærer sig ad. De venter måske en lejlighed … der er bedre … end mig. Men jeg svarer dig for, at jeg nok skal gribe den … lejligheden, hvis jeg finder den.

Denne pige, Yvette, bringer mig fuldstændig fra koncepterne. Det er et mysterium. Enten er hun det mest forslagne og perverse uhyre, jeg nogensinde har set, eller også er hun det mærkværdigste uskyldigste fænomen, man kan tænke sig. Hun bevæger sig i denne hæslige kreds med en rolig og overlegen ugenerthed, så hun enten må være en beundringsværdig forbryderske eller ganske naiv.

Man forstår ikke, hvad hun er, eller hvad hun tænker. Hun er et forunderligt skud, der er spiret frem på denne eventyrer-verdens mødding ligesom en pragtfuld plante, der ernæres af

råddenskab, eller måske snarere datter af én eller anden mand af fin race, en stor kunstner eller højtstillet person, en prins eller en eller anden konge, der en aften er dumpet ned i moderens seng. Men du skal selv få hende at se."

Saval gav sig til at le og udbrød:

"Du er forelsket i hende."

"Non. Jeg står i geledderne, hvad der ikke er det samme. Jeg skal for øvrigt præsentere dig for mine mest seriøse medbejlere. Men jeg har absolutte chancer. Jeg har forspring, man viser mig visse udmærkelser."

Saval gentog:

"Du er forelsket."

"Non. Hun fordrejer hovedet på mig, forfører mig og foruroliger mig, tiltrækker mig og afskrækker mig. Jeg har mistillid til hende som til en snare, og jeg har lyst til hende sådan, som man har lyst til en sorbet, når man er tørstig. Jeg bedåres af hendes ynde, men jeg nærmer mig kun til hende med den frygtsomhed, man ville have overfor en mand, man har mistænkt for at være en behændig tyv. I hendes nærhed tiltrækkes jeg uvilkårligt af hendes mulige uskyldighed, men samtidig føler jeg en ret forklarlig mistillid overfor hendes ikke mindre sandsynlige drevenhed. Jeg føler mig i berøring med et abnormt, væsen, der udsøgt eller afskyeligt står udenfor de naturlige kegler. Jeg ved ikke selv."

Saval sagde for tredje gang:

"Jeg siger dig, at du er forelsket. Du taler om hende med en digters begejstring og en troubadours lyrik. Gå til bunds i dig selv, gransk dit hjerte og tilstå."

Servigny tog et par skridt uden at svare, så udbrød han:

"Det er, når alt kommer til alt, muligt. I hvert fald beskæftiger hun mig meget. Ja, jeg er måske forelsket. Jeg drømmer for meget om hende. Jeg tænker på hende, når jeg går i seng, og også når jeg står op – det er ikke så lidt graverende. Hendes billede følger mig, forfølger mig, er med mig tidlig og silde, bestandig foran mig, omkring mig, i mig. Er det kærlighed, denne fysiske optagethed? Hendes ansigt er trængt så dybt ind i mit blik, at jeg kan se hende, så snart jeg lukker øjnene. Mit hjerte banker, hver gang jeg får øje på hende, det vil jeg ikke nægte. Altså elsker jeg hende, men på en besynderlig måde. Jeg attrår hende ubændigt, men tanken om at gøre hende til min hustru ville forekomme mig en galskab, en umenneskelig stupiditet.

Jeg er også en lille smule bange for hende, så bange som fuglen, der aner spurvehøgens nærhed, og jeg er desuden skinsyg på hende, skinsyg over alt, hvad jeg ikke forstår i denne ubegribelige sjæl, og jeg spørger bestandig mig selv: 'Er hun en fortryllende soubrette eller en afskyelig kokette?'

Hun siger ting, som kunne få hårene til at rejse sig på en hel armé, men det samme kan en papegøje gøre. Hun er undertiden så uforsigtig og så lidt kysk, at jeg kommer til at tro på hendes ubesmittede renhed, og undertiden så naiv, i besiddelse af en så usandsynlig naivitet, at jeg spørger mig selv, om hun nogensinde har været kysk, hun udfordrer mig, ophidser mig, lig en kurtisane, og vogter på samme tid over sig selv, som var hun en ubesmittet jomfru. Hun lader, som hun elsker mig og gør nar af mig, hun optræder overfor publikum, som var hun min elskerinde, og behandler mig under fire øjne, som var jeg hendes broder eller hendes kammertjener.

Undertiden indbilder jeg mig, at hun har lige så mange elskere som sin moder. Undertiden forestiller jeg mig, at hun intet kender til livet, absolut intet, forstår du?

I øvrigt sluger hun romaner som en rasende. Jeg er foreløbig hendes bogleverandør. Hun kalder mig sin "bibliotekar".

Hver uge lader jeg Librairie Nouvelle sende hende alt, hvad der er udkommet, og jeg tror, at hun læser alt imellem hinanden.

Det må lave en underlig salat i hendes hjerne.

Dette ruskomsnusk af lekture har måske nogen skyld i denne piges underlige optræden. Når man betragter livet gennem femten tusind romaner, må man se det i et besynderligt lys og gøre sig ret barokke forestillinger om tingene.

Hvad mig angår, så venter jeg.

Det er på den ene side sikkert, at jeg aldrig har haft en sådan faible for nogen kvinde, som jeg har for hende.

Men det er på den anden side også sikkert, at jeg ikke vil gifte mig med hende.

Hvis hun altså har haft elskere, kommer jeg til at forøge tallet.

Hvis hun ingen har haft, tager jeg nummer ét ligesom ved en sporvogn.

Sagen er ganske simpel. Hun bliver ikke gift, det er det visse. Hvem skulle vel ægte marquise Obardi, Octavie Bardins datter? Ingen, og af mange grunde.

Hvor finder man en mand? I den fornemme verden? Aldrig. Moderens hus er et offentligt hus, hvor datteren trækker stamgæsterne til. Man gifter sig ikke under sådanne forudsætninger.

I borgerstanden? Endnu mindre. Og for resten er marquisen ikke i stand til at gøre dårlige operationer; hun ville definitivt kun give Yvette til en højtstillet person, som hun aldrig opdager.

I folket da? Endnu mindre.

Altså ingen udveje. Denne lille frøken tilhører hverken selskabet, borgerstanden eller folket, hun kan ikke ved en ægteskabelig forbindelse træde ind i nogen af disse samfundsklasser.

Hun tilhører gennem sin moder, sin fødsel, sin opdragelse, sin arv, sit væsen, sine vaner, den strålende prostitution.

Hun kan ikke undslippe den, med mindre hun vil gå i kloster, hvad der ikke er sandsynligt, når man kender hendes manerer og hendes tilbøjeligheder. Hun har altså kun én mulig profession at vælge: kærligheden. Hun kommer i den, hvis hun da ikke allerede udøver den. Hun ville ikke kunne undfly sin skæbne. Fra at være ung pige bliver hun pige, ganske simpelt. Og jeg ville nok være den tap, denne omdrejning foregår omkring.

Jeg venter. Liebhaverne er talrige. Du vil få at se en franskmand, hr. de Belvigne; en russer, kaldet fyrst Kravalov, og en italiener, signor Valréali, der bestemt har stillet deres kandidatur og som følge deraf manøvrerer. Vi tæller desuden om hende en mængde marodører af mindre betydning.

Marquisen spejder. Men jeg tror, at hun har mig i kikkerten. Hun ved, at jeg er meget rig, og hun er mindre vis på de andre.

Hendes salon er for øvrigt den mest forbavsende af denne art udstillinger, jeg kender. Man møder dér endog meget fine folk, siden vi kommer der, og vi er ikke de eneste. Hvad kvinderne

angår, så har hun fundet eller snarere udskilt alt det bedste, der var, i bøtten af disse rovbegærlige plattenslagersker. Hvor hun har opdaget dem, ved man ikke. Det er en verden ved siden af de rigtige piger, ved siden af bohêmen, ved siden af alt. Hun har for resten haft en genial idé, det er at vælge specielt de med børn, navnlig døtre, forsynede eventyrersker. Sådan at et fæhoved ville kunne tro sig i selskab med anstændige damer!"

De havde nået Champs-Élysées-avenuen. En let brise strøg sagte gennem løvet, gled fra tid til anden over deres ansigter som blide pust af en kæmpevifte, der bevægedes et eller andet sted i himmelrummet. Stumme skygger flakkede om under træerne, andre, der sad på bænkene, så ud som mørke pletter. Og disse skygger talte meget sagte, som om de havde betroet hinanden vigtige eller skammelige hemmeligheder.

Servigny begyndte igen:

"Du gør dig ingen forestilling om den samling hjemmelavede titler, man træffer på.

I den anledning, ved du, vil jeg forestille dig under navn af grev Saval, Saval uden videre ville være lidet velset, meget lidt velset."

Vennen udbrød:

"Ikke på nogen måde, det manglede bare. Jeg vil ikke være mistænkt for den latterlighed at ville tillumske mig en titel, om det så kun var en eneste aften, og hos disse mennesker. Nej, nej da."

Servigny gav sig til at le.

"Du er en idiot. Mig har man døbt hertugen af Servigny. Jeg ved ikke hvorledes eller hvorfor. Nok er det, jeg hedder og vil

blive ved at hedde hertugen af Servigny uden at beklage mig eller protestere. Det generer mig ikke. Uden det ville de se dybt ned på mig."

Men Saval lod sig ikke overbevise.

"Du er adelig, så kan det nok gå an. Jeg vil hellere blive ved at være den eneste plebejer i salonen. Det er kedeligt nok – eller rettere – det er måske ganske heldigt. Det skal være mit udmærkelsestegn – og – min styrke."

Servigny blev ved sit:

"Jeg forsikrer dig, at det er umuligt – umuligt, forstår du? Det ville se aldeles utilbørligt ud. Du ville tage dig ud som en kludekræmmer i en forsamling af kejsere. Lad mig få min vilje, jeg vil præsentere dig som vicekonge af Øvre-Mississippi, og ingen vil forbavse sig over det. Når man først anlægger titlen, kan man lige så gerne tage munden fuld."

"Nej og atter nej; jeg vil ikke."

"Ja ja da. Det er i grunden tåbeligt af mig at ville overbevise dig. Du *kan* blot ikke komme derind, uden at de pryder dig med en titel – det er ligesom man ved indgangen til visse butikker giver damerne violbuketter."

De drejede til højre om ad Berri-gaden, gik op på første sal i et smukt moderne hotel og overgav overfrakker og stokke til fire tjenere med knæbenklæder. En varm, festlig duft, en duft af blomster, parfumer, kvinder gjorde luften tung, og en lydelig, forvirret, uafbrudt lyd af stemmer kom fra de tilstødende værelser, som man kunne mærke var fulde af mennesker.

En slags ceremonimester, høj, stiv, tykmavet og alvorlig, med ansigtet indrammet i hvide knebelsbarter, nærmede sig den nysankomne og spurgte med en kort og fornem hilsen:

"Hvem skal jeg melde?"

Servigny svarede:

"Hr. Saval."

Så åbnede manden døren og råbte med velklingende stemme ud i vrimlen af gæster:

"Hertugen af Servigny."

"Hr. baron Saval."

Den første salon var fuld af damer. Hvad man først så, var en udstilling af blottede barme omgivet af et brus af glimrende stoffer.

Husets herskerinde, som stod og passiarede med tre veninder, vendte sig om og kom hen til dem med majestætiske skridt, yndefuld gang og smil på læberne.

Hendes smalle, meget lave pande var dækket med en masse glinsende sort hår, så tæt som ulden på et får, og som skjulte lidt af tindingerne.

Hun var høj, lidt for svær, lidt for fyldig, lidt overmoden, men meget smuk – en tung, varm, mægtig skønhed. Under denne hjelm af hår, som fik én til at drømme, til at smile, som på en hemmelighedsfuld måde gjorde hende attråværdig, strålede de meget store ligeledes sorte øjne. Næsen var lidt tynd, munden stor, uendelig bedårende, skabt til at tale og til at erobre.

Hendes største trylleri lå i hendes stemme. Den udgik fra denne mund, som vandet strømmer fra en kilde, så naturlig, så let, så vel moduleret, så klar, at man følte et fysisk velbehag ved at høre den. Det var en fryd for øret at høre de indsmigrende ord risle ud af den med samme ynde som en bæk, der løber, og det var en fryd for øjet at se disse skønne, lidt for røde læber åbne sig for at udsende dem.

Hun gav den ene hånd til Servigny, der kyssede den, og idet hun lod sin vifte falde så langt som til enden af en lille ciseleret guldkæde, gav hun den anden til Saval og sagde til ham:

"Vær velkommen, baron, alle hertugens venner er hjemme her."

Så fæstede hun sit strålende blik på den kolos, der blev præsenteret for hende. Hun havde på overlæben små fine, sorte dun, en antydning af en moustache, som blev mørkere, når hun talte. En behagelig, stærk, berusende duft udgik fra hende – én eller anden amerikansk eller indisk parfume.

Flere andre mennesker kom ind: marquis'er, grever eller fyrster. Hun sagde med et yndefuldt, moderligt udtryk:

"De vil træffe min datter i den anden salon. Mor Dem, mine herrer, og lad som De var hjemme."

Hun gik fra dem hen til nogle ny ankomne, idet hun tilkastede Saval dette smilende og undvigende blik, hvormed kvinderne giver til kende, at man har behaget dem.

Servigny greb sin vens arm.

"Jeg vil være din vejviser. Her i denne salon befinder kvinderne sig, det er kødelighedens tempel. – Lejlighedssalg under hånden, alt så godt som nyt, endog bedre, højt vurderet. Til venstre spillesalen. Det er pengenes tempel. Du kender det. I den inderste salon danses der, det er uskyldighedens tempel, det allerhelligste, de unge pigers marked. Der udstilles i en hvilken som helst hensigt dem, som skylder de damer livet. Man ville endog samtykke i legitime forbindelser! Det er fremtiden, håbet – for os. Og de er også det mærkeligste af alt, hvad her er i dette museum for moralske sygdomme, disse

pigebørn, hvis sjæl er forvreden ligesom lemmerne på de små klovner, der er sønner af gøglere. Lad os se på dem."

Han hilste galant med en kompliment på læberne til højre og venstre, idet han med livligt kenderblik bemærkede hver nedringet dame, som han kendte.

Et orkester spillede en vals i baggrunden af den anden salon, og de standsede i døren for at se til. En 14-15 par dansede rundt, mændene alvorlige, damerne med et stivnet smil på læberne. De var ligesom deres mødre temmelig nedringede, hos nogle var kjolelivet fastholdt med et smalt bånd over skuldrene, og man skimtede undertiden en mørk plet under armen.

Med ét kom en ung pige farende fra salens baggrund, hun trængte alt til side, stødte mod de dansende og holdt med den venstre hånd det alt for lange kjoleslæb oppe. Hun løb med små hurtige skridt, således som kvinder altid løber i trængsel og råbte:

"Å, der er Muscade. God dag, Muscade!"

Der var et udtryk af strålende livslyst udbredt over hendes ansigt, som en åbenbaring at lykke. Hendes hvide hud, den rødhåredes hud, ligesom udstrålede lys. Og hendes vældige hårmanke, der var snoet om hendes hoved, hår, der var som brændt i ild, flammende rødt, tyngede på hendes pande og lå som en vægt på hendes bøjelige, endnu lidt tynde hals.

Hun så ud, som om hun var skabt til at bevæge sig, ligesom hendes moder til at tale, så naturlige, ædle og simple var hendes bevægelser. Man følte som en moralsk glæde og et fysisk velvære ved at se hende gå, bevæge sig, bøje hovedet, løfte armen.

Hun gentog:

"Å, Muscade, god dag, Muscade."

Servigny rystede hendes hånd så kraftigt, som om hun var en mand og præsenterede:

"Frøken Yvette, min ven baron Saval."

Hun hilste på den fremmede og så derefter stift på ham:

"God dag, min herre. Er De altid så stor?"

Servigny svarede i den drillende tone, han altid antog overfor hende for at skjule sin mistro og sin uvished:

"Nej, frøken, han har i dag gjort sig så stor som muligt for at behage Deres mama, som holder meget af masser."

Den unge pige sagde med komisk alvor:

"Det er meget godt. Men når De kommer for min skyld, må De være så god at gøre Dem lidt mindre; jeg foretrækker den gyldne middelvej. Se en gang, Muscade har netop den størrelse, jeg synes om."

Og hun gav ham sin lille, udstrakte hånd.

Så spurgte hun:

"Danser De, Muscade? Kom, lad os få en vals."

Uden at svare lagde Servigny med en hurtig, ivrig bevægelse armen om hendes liv, og de forsvandt som en hvirvelvind.

De dansede hurtigere end alle de andre, rundt og atter rundt, snurrede sig som en top, så tæt sammenslyngede, at de næsten var som én, med ret holdning og næsten ubevægelige ben, som om en mekanisme, der var skjult under deres fødder, havde fået dem til at dreje sig således.

De lod til ikke at kunne blive trætte. De øvrige dansende standsede efterhånden. De blev alene tilbage og valsede i det uendelige. De så ud, som om de ikke vidste, hvor de var, eller hvad de gjorde, som om de i en henrykkelsesrus var ført langt

bort fra ballet, og musikerne i orkestret spillede bestandig med blikket fæstet på det rasende par; alle mennesker så på dem, og da de endelig standsede, klappede man.

Hun var nu lidt rød, med et underligt udtryk i øjnene, et brændende, frygtsomt blik, som var mindre dristigt, mere forvirret end for lidt siden; øjnene var så blå, med en så sort pupil, at de slet ikke så naturlige ud.

Servigny var som beruset. Han støttede sig til en dør for at genvinde sin ligevægt.

Hun sagde til ham:

"Svagt hoved, min stakkels Muscade, jeg er solidere end De."

Han smilte med en nervøs latter og slugte hende med blikket – med begær i øjet og i rynkerne ved læben.

Hun blev stående foran ham, lige for hans øjne, mens hendes blottede hals hævedes og sænkedes ved hendes åndedrag.

Hun vedblev:

"I enkelte øjeblikke ser De ud som en kat, der vil til at springe løs på folk. Nå, giv mig Deres arm og lad os se at finde Deres ven."

Uden at sige et ord gav han hende armen og de gik igennem den store sal.

Saval var ikke alene. Marquise Obardi stod hos ham. Hun talte til ham om almindelige dagligdags ting med den fortryllende stemme, som berusede. Og idet hun så på ham, som om hun ville se ham lige ind i sjælen, var det, som om hun sagde ham andre ord end dem, hendes mund udtalte. Da hun så Servigny, kom der straks et smilende udtryk i hendes ansigt, og hun sagde, idet hun vendte sig til ham:

"De ved, min kære hertug, at jeg har lejet en villa i Bougival for at tilbringe to måneder dér. Jeg gør regning på, at De kommer og besøger mig dér. Tag Deres ven med. Lad mig se – jeg flytter der ind på mandag, vil De begge komme og spise til middag hos mig næste lørdag. Jeg beholder dem hele næste dag."

Servigny drejede hurtigt hovedet mod Yvette.

Hun smilte roligt og sagde med en sikkerhed, som ikke tillod nogen tøven:

"Ja, ganske sikkert vil Muscade komme og spise på lørdag. Det er ikke umagen værd at spørge ham om det. Vi vil gøre en hoben dumheder derude på landet."

Han troede at se et løfte i hendes smil og fatte en hentydning i hendes stemme.

Da så marquisen op på Saval med sine store sorte øjne og sagde:

"De også, baron?"

Om *hendes* smil kunne der slet ikke være nogen tvivl. Han bukkede:

"Jeg vil være alt for lykkelig ved det, frue."

Yvette mumlede med naiv eller overlagt ondskab:

"Vi skal forarge alle mennesker derhenne, ikke sandt, Muscade? Og gøre hele mit regiment rasende."

Og med et blik viste hun ham nogle mænd, som iagttog dem på afstand.

Servigny svarede:

"Så meget De ønsker, mamsel!"

Når han talte til hende, kaldte han hende "mamsel", som tegn på deres gode kammeratskab.

Saval spurgte:

"Hvorfor kalder frøken Yvette altid min ven Servigny "Muskat"?"

Den unge pige svarede i en troskyldig tone:

"Det er fordi han altid glider ud af hænderne på én. Man tror, at man holder ham fast, og i samme nu er han væk."

Marquisen sagde i en ligegyldig tone, øjensynlig følgende en helt anden tankerække og uden at tage øjnene fra Saval:

"Ja, er de nu ikke nogle løjerlige børn?"

Yvette blev vred:

"Jeg er ikke løjerlig, jeg er kun oprigtig! Jeg synes om Muskat, og han forlader mig bestandig, det er virkelig ærgerligt."

Servigny bukkede dybt:

"Jeg skal ikke mere forlade Dem, mamsel, hverken dag eller nat."

Hun sagde med et udtryk af skræk:

"Å, vist ikke nej. Om dagen – det kan være meget godt, men om natten ville De genere mig."

Han spurgte i en uforskammet tone:

"Hvorfor det?"

Hun svarede roligt og ligefremt:

"Fordi De ikke vil tage Dem godt ud i negligé."

Marquisen udbrød uden at lade sig afficere synderligt:

"Hvad er det for dumheder, De står og siger. Der er dog måde med uskyldigheden!"

Og Servigny tilføjede spottende:

"Det mener jeg også, marquise."

Yvette så på ham og sagde stødt og med et stolt udtryk:

"De siger uartigheder, det har De alt for tit gjort i den senere tid."

Hun vendte sig om og kaldte:

"Signor, kom og forsvar mig, de fornærmer mig."

En mørk mager mand med langsomme bevægelser kom hen til dem:

"Hvem er forbryderen?" spurgte han med et tvungent smil.

Hun nikkede hen imod Servigny.

"Han der, men jeg kan alligevel bedre lide ham end Dem, fordi han er mindre kedelig."

Signor Valréali bukkede:

"Man gør sit bedste, vi har måske mindre glimrende egenskaber, men ikke mindre hengivenhed."

En høj tykmavet mand med grå bakkenbarter kom til og sagde i en højrøstet tone.

"Frøken Yvette, jeg er til Deres tjeneste."

Hun udbrød:

"Ah! Hr. de Belvigne!"

Derpå vendte hun sig til Saval og præsenterede:

"Min erklærede tilbeder, høj, svær, rig og dum. Sådan holder jeg mest af dem. En rigtig table d'hôte – tamburmajor. Men ih, De er jo endnu højere end han. Hvordan skal jeg nu døbe Dem? ... Nå, jeg vil kalde Dem hr. de Rhodos junior, for kolossen dér har sikkert været fader til Dem. Men De to må have interessante ting at sige hinanden over hovedet på os andre – god aften."

Hun gik ivrigt hen til orkestret for at bede musikerne spille en cancan.

Fru Obardi så adspredt ud. Hun sagde langsomt til Servigny blot for at sige noget:

"De driller hende altid. De ødelægger hendes karakter og giver hende en hel mængde slemme fejl."

"De er altså endnu ikke færdig med hendes opdragelse?"

Hun så ud, som om hun ikke forstod – og blev ved at smile velvilligt.

Så fik hun øje på en højtidelig bestjernet herre, som kom ned imod hende, og løb hen til ham.

"Ak! Fyrste, hvilken lykke!"

Servigny tog igen Savals arm og sagde, idet han trak ham med sig:

"Det er den sidste tilbeder med alvorlige hensigter, fyrst Kravalov. Er hun ikke glimrende?"

Og Saval svarede:

"Jeg finder dem begge glimrende; men moderen ville være mig fuldstændig tilstrækkelig."

Servigny bukkede.

"Hun er til din tjeneste, min ven."

De dansende skubbede til dem, idet de stillede sig op til cancan'en to og to i to rækker lige over for hinanden.

"Lad os nu gå hen og se lidt på grækerne," sagde Servigny.

De gik ind i spillesalen.

Rundt om hvert bord stod en kreds af mænd og så til. Der blev ikke talt meget, og undertiden blandede lyden af guldpengene, der kastedes på tæppet eller pludselig samledes op, en spinkel metalklang ind i de spillendes mumlen, som om pengene også sagde deres ord med midt i den menneskelige tale.

Alle disse mænd var dekoreret med forskellige ordener med besynderlige bånd, og de havde samme stramme holdning til deres forskellige ansigter. Man kunne især kende dem på skægget.

Den store amerikaner med sin hesteskoformede skægvækst, den kønne englænder med en vifte, som faldt ham ned over brystet, spanieren, som det groede helt op til øjnene, romeren med den vældige moustache som Viktor Emanuel har skænket Italien, østrigeren med sine bakkenbarter og sin tætragede hage, en russisk general, hvis overlæbe så ud, som om den var bevæbnet med to spyd, dannet af snoede skæghår, og nogle franskmænd med deres galante moustacher – alle bar vidnesbyrd om den forskelligartede fantasi hos alverdens barberer.

"Du spiller ikke?" spurgte Servigny.

"Nej. Gør du?"

"Her aldrig. Skal vi gå? Vi kan komme igen en dag, når her er mere roligt. Der er alt for mange i dag, man kan ikke udrette noget."

"Kom da."

De forsvandt under en portiere, som førte ud til vestibulen.

Så snart de stod på gaden, sagde Servigny:

"Nå! Hvad siger du så?"

"Det er virkelig interessant. Men jeg holder mere af spindesiden end sværdsiden."

"Ja, det vil jeg s'gu nok tro. De kvinder er de bedste af hele racen for os. Man mærker elskoven hos dem, ligesom man hos en frisør mærker duften af parfumer. Det er virkelig de eneste huse, hvor man rigtig kan more sig for sine penge. Og sådanne

manøvrer de forstår at bruge! De er fuldstændige kunstnerinder. Har du nogensinde spist konditorkager hos en bager? De ser godt ud, og dog duer de ikke. Den mand, der har æltet dem, kan kun lave brød. Ser du, kærligheden hos en kvinde af de almindelige samfundskredse minder mig altid om bagersvendes lækkerier, mens den hos sådanne damer som marquise Obardi er første klasses konfekt. Jo, de forstå sig på kager, de konditorer! Og så betaler man kun fem sous for, hvad der andet steds koster to sous, det er hele forskellen."

"Hvem er for øjeblikket herre i huset?"

Servigny trak på skuldrene med et udtryk af uvidenhed.

"Jeg ved ikke det mindste om det. Den sidste, man har vidst besked med, var en engelsk pair, som rejste for tre måneder siden. Nu lever hun vel også af spillet og af spillerne, hun har jo sine luner. Men sig mig, vi er vel enige om at spise til middag sammen hos hende i Bougival på lørdag, ikke sandt? På landet har man større frihed, og jeg kan da endelig få at vide, hvad der egentlig bor i Yvette."

Saval svarede:

"Jeg ønsker intet hellere, jeg har ingen ting at gøre den dag."

Da de under den stjerneklare himmel gik ned ad Champs-Élysées, forstyrrede de et par på en bænk, og Servigny mumlede:

"Hvilken dumhed og besynderlighed, kærligheden dog er. Hvor den er dagligdags, morsom, altid éns og altid forskellig. Og en tigger, som betaler en pige 20 sous, forlanger ikke andet af hende end hvad jeg ville betale 10.000 francs for til en hvilken som helst Obardi, som måske ikke er yngre og ikke dummere end denne tøjte. Hvilket sindssvagt tøjeri!"

I nogle minutter sagde han intet, så erklærede han igen:

"Det er nu lige meget, det ville være et svineheld at blive Yvettes første elsker. Å, jeg ville give … jeg ville give …"

Han fik ikke sagt, hvad han ville give. Og Saval sagde godnat til ham, da de kom til hjørnet af Rue Royale.

2

Der var dækket bord i den veranda, hvorfra man havde udsigt over floden. Villa "Forår", som marquise Obardi havde lejet, lå halvvejs oppe på skrænten, lige ved en bugt af Seinen, som snoede sig om havemuren på sin vej hen imod Marly.

Lige overfor huset lå øen Croissy og begrænsede horisonten med sine høje træer og sine masser af grønt: man så et langt stykke af den brede flod lige til "La Grenouillére"s flydende café, som lå skjult under løvet.

Aftenen faldt på – en af disse stille, farverige og blege aftener ved flodbredden, en at disse rolige aftener, der bringer en følelse af lykke med sig. Ikke et vindpust satte grenene i bevægelse, ikke en krusning viste sig på Seinens glatte, klare flade. Det var dog ikke for varmt, det var en lun, behagelig luft; den velgørende kølighed fra Seinens skrænter steg op mod den skyfri himmel.

Bag ved træerne var solen i færd med at gå ned – ned til andre himmelegne, og det var, som om man indåndede det velvære, som den sovende jord udbredte, man ligesom indsugede det utvungne verdensliv i det fredelige himmelrum.

Da de gik ud af salonen for at sætte sig til bords, blev de alle begejstrede. En bevæget munterhed gennemtrængte alles hjerter, de følte, at de ville befinde sig så vel ved at spise her på landet med den flod og den solnedgang som festdekoration, mens de indåndede den klare, duftfyldte luft.

Marquisen havde taget Savals arm, Yvette Servignys.

De var alene, de fire.

De to damer var helt andre mennesker end i Paris, især Yvette.

Hun talte næsten ikke og var sløv og alvorlig.

Saval, som ikke kunne kende hende igen, spurgte hende:

"Hvad er der dog i vejen med Dem, frøken? De har forandret Dem siden forrige uge. De er blevet en helt fornuftig pige."

Hun svarede:

"Det er landlivet, der virker sådan på mig. Jeg er ikke længere det samme menneske. Jeg føler mig ganske løjerlig til mode. For resten er jeg aldrig ens to dage i træk. Den ene dag kan jeg være ovenud af lystighed, den næste ser jeg ud som et begrædelsesvers; jeg er så foranderlig som vejret, hvorfor ved jeg ikke. Ser De, jeg er i stand til alt, efter de indfald, jeg får! Her er dage, da jeg kunne slå folk ihjel – ikke dyr, jeg kunne aldrig dræbe dyr, men nok mennesker, og så er der dage, da jeg græder over ingen ting. De mest forskellige idéer flyver mig igennem hovedet. Det kommer nu også meget an på, hvordan jeg er, når jeg står op. Hver morgen når jeg vågner, vil jeg være i stand til at sige, hvordan jeg bliver lige til om aftenen. Måske er det vore drømme, som virker således på os. Det beror også på, hvilken bog jeg har læst."

Hun var klædt i en hel dragt af hvidt flonel, det lette stof faldt i bløde folder om hendes legeme. Hendes hvide kjoleliv lå fyldigt i lange læg om det frie, fuldt udviklede bryst. Og hendes fine hals gik frem af et brus af brede kniplinger, hvori den bøjede sig med bløde bevægelser, hvidere end hendes kjole, den skønneste juvel, der kunne bære den tunge masse af guldhår.

Servigny så længe på hende. Han sagde:

"De er bedårende i aften, mamsel. Jeg ville gerne altid se Dem således."

Hun svarede ham med lidt af sit sædvanlige skælmeri:

"Gør mig ingen erklæringer, Muscade. Jeg ville i dag optage dem i alvor, og det kunne komme Dem dyrt til at stå!"

Marquisen så lykkelig, meget lykkelig ud. Hun var klædt helt i sort, elegant draperet med en kjole af strengt snit, som fremhævede hendes fyldige, kraftige figur, med lidt rødt på kjolelivet, en krans af røde nelliker, der ligesom en lænke faldt ned fra bæltet og var hæftet op på hoften, med en rød rose i sit mørke hår var der noget brændende over hele hendes person, over det simple toilette med de blodrøde blomster, i hendes blik, som den aften fæstede sig dvælende på alle, i hendes langsomme tale, hendes sparsomme gestus.

Saval så også alvorlig og adspredt ud. En gang imellem tog han som sædvanlig med hånden om sit brune skæg, der var tilspidset à la Henrik den Tredje, og så ud, som om han havde meget dybsindige tanker.

I nogle minutter sagde ingen et ord.

Med ét ytrede Servigny, mens en ørred blev budt rundt:

"Der er noget rart ved at tie stille. Man er ofte hinanden nærmere, når man tier, end når man taler, ikke sandt, marquise?"

Hun vendte sig lidt om imod ham og svarede:

"Jo, det er sandt. Det er så yndigt at tænke på noget behageligt sammen."

Hun kastede et varmt blik på Saval, og de sad og så på hinanden nogle sekunder.

Servigny sagde:

"Mamsel Yvette, De får mig til at tro, at De er forelsket, når De bliver ved at være så artig. Men hvem kan De egentlig være forelsket i? Lad os i forening undersøge sagen. Jeg lader den hele hærskare af laverestående aspiranter ude af betragtning og holder mig til de vigtigste: Er det fyrst Kravalov?"

Ved at høre det navn vågnede Yvette op:

"Min stakkels Muscade, hvor kan De tænke på det? Fyrsten ser jo ud som en russer fra et vokskabinet, han ville sikkert vinde medaljer i en frisørkonkurrence."

"Nå, vi er altså færdig med fyrsten, De må altså have kastet Deres øjne på vicomte Pierre de Belvigne."

Nu gav hun sig til at le og spurgte:

"Kan De tænke Dem mig falde om halsen på Raisiné" (hun kaldte ham altid efter, hvad dag det var: Raisiné, Malvoisie, Argenteuil, for hun gav al verdens mennesker tilnavne) "og hviske ham i øret: Min kære lille Pierre, eller: min guddommelige Pedro, min forgudede Pietri, min søde Pierrot, bøj dit store, skikkelige vovvovhoved ned til din kære lille kone, hun vil kysse det."

Servigny erklærede:

"Vi er altså færdige med de to. Tilbage er signor Valréali, som marquisen synes at begunstige."

Yvette kom med ét i sit gamle humør:

"Tårepersen? Han græder jo som en bodfærdig Magdalene. Han er en første klasses grædekone. Jeg tror, jeg skal lægge mig til at dø, hver gang han ser på mig."

"Det var de tre. Altså er de væk. Baron Saval, som er her til stede?"

"I hr. de Rhodos junior? Nej, han er alt for kolossal. Det ville være som at forelske sig i Triumfbuen."

"Ja, mamsel, så er det jo udenfor al tvivl, at De er forelsket i mig, for jeg er den eneste af Deres tilbedere, som vi endnu ikke har nævnt. Jeg holdt mig tilbage af beskedenhed og forsigtighed. Det er altså mig, der må takke Dem."

Hun svarede med et elskværdigt, oprømt udtryk:

"Dem, Muscade? Vist ikke nej. Jeg holder meget af Dem ... Men jeg holder ikke af Dem ... Nå, jeg vil ikke berøve Dem modet. Jeg holder ikke af dem ... endnu. De har – måske – ret gode udsigter. – Vær udholdende, Muscade, vær opofrende, lydig, omhyggelig, forekommende, føjelig overfor mine luner, parat til alt for at behage mig ... så skal vi se ... måske senere hen."

"Men, mamsel, alt det, De der gør fordring på, det vil jeg hellere præstere bagud end forud, hvis det ellers er Dem det samme."

Hun svarede med det uskyldigste udtryk af verden:

"Bagud? Hvordan, Muscade?"

"Naturligvis når De har vist mig, at De holder af mig."

"Nå, så lad som om jeg holdt af Dem, og tro det, om De har lyst ..."

"Men ..."

"Ti nu stille, Muscade, nu har vi talt nok om det."

Han hilste på militær vis og tav.

Solen var gået ned bag øen, men hele himlen var endnu flammende rød som en lueild, og flodens rolige vand syntes forvandlet til blod. Skæret fra horisonten farvede alle genstande, huse, mennesker røde. Og den skarlagensfarvede

rose i marquisens hår så ud som en purpurdråbe, der fra skyerne var faldet ned på hendes hoved.

Yvette så hen for sig, hendes moder lagde som tilfældigt sin hånd på Savals, men da den unge pige gjorde en bevægelse, gled marquisens hånd hurtigt ned og begyndte at ordne noget ved hendes kjoleliv.

Servigny, som så på dem, sagde:

"Hvis De synes, mamsel, så kan vi gå en tur på øen efter middag?"

Hun blev henrykt over den idé:

"Å, ja! Det bliver dejligt, vi går alene, ikke sandt, Muscade?"

"Jo, ganske alene, mamsel."

Så blev der igen tavshed.

Den dybe fred over himlen, aftenens søvndyssende stilhed gjorde alles hjerter, legemer, stemmer døsige. Der er timer, som er så rolige, så andagtsfulde, at det næsten bliver umuligt at tale.

Tjenerne vartede lydløst op.

Lueilden på himlen slukkedes, og natten lagde langsomt sine skygger over jorden.

Saval spurgte:

"Agter De at blive længe her i landet?"

Og marquisen svarede, idet hun lagde eftertryk på hvert ord:

"Ja, så længe jeg er lykkelig her."

Da det var næsten mørkt, blev der bragt lamper. De kastede et underligt blegt skær over bordet under det store mørke i himmelrummet, og straks faldt en regn af fluer over dugen. Det var nogle ganske små fluer, som brændte sig, idet de fløj over

lampeglassene, derefter lå de med forbrændte vinger og ben som et slags gråt, springende støv over dug, fade og kopper.

De slugte dem i vinen, de spiste dem i saucerne, de så dem krybe om på brødet. Og hele tiden kildredes de i ansigtet og på hænderne af en talløs, flyvende hærskare af de små insekter.

De måtte hvert øjeblik hælde drikkevarerne bort, dække fadene til og anvende den mest udspekulerede forsigtighed for at skjule maden, mens de spiste.

Denne leg morede Yvette, og Servigny gjorde sig umage for at beskytte hendes glas og alt, hvad hun førte til munden og udbrede sin serviet over hendes hoved som et telt.

Men marquisen blev nervøs og led ved det og brød snart op fra bordet.

Yvette, som ikke havde glemt Servignys forslag, sagde til ham:

"Nu går vi altså ud på øen."

Hendes moder formanede dem med mat stemme:

"Bliv endelig ikke for længe borte. For resten kan vi jo følge Dem til færgemanden."

Og de gik stadig to og to sammen hen ad trækkevejen, den unge pige og hendes ven gik først. Bag ved dem kunne de høre marquisen og Saval tale meget sagte og hurtigt. Alt var mørkt omkring dem, et tæt sort, kulsort mørke. Men himlen vrimlede af ildgnister, det så ud, som om den strøede dem ud i floden, for det mørke vand var tæt besat med stjerner.

Frøerne kvækkede nu og udsendte deres rullende ensformige lyde langs med flodskrænterne.

En utallig mængde nattergale lod deres sang lyde i den rolige luft.

Yvette spurgte pludselig:

"Hør en gang, de går ikke længere bag ved os. Hvor er de henne?"

– Og hun kaldte:

"Moder!"

Ingen svarede. Den unge pige vedblev:

"De kan da ikke være ret langt borte, jeg kunne høre dem for lidt siden."

Servigny mumlede:

"De må være vendt om. Deres moder frøs måske."

Og han trak hende med sig.

Foran dem skinnede et lys. Det var kroværten og fiskeren Martinets beværtning. Ved deres råb kom en mand ud af huset, og de steg ned i en stor båd, der lå fastsurret midt imellem lanternerne ved flodbredden.

Færgemanden tog sine årer, og idet den tunge båd blev skudt frem, vækkede den stjernerne, som slumrede på vandet, og fik dem til at danse en ellevild dans, som de først lidt efter lidt kom til ro efter.

De lagde til ved den modsatte bred og gik i land under de store træer.

Der var en frisk luft af fugtig jord under de høje, tætte grene, der lod til at bære lige så mange nattergale som blade.

Et fortepiano langt borte gav sig til at spille en populær vals.

Servigny havde taget Yvettes arm og lod ganske sagte sin hånd glide bag om hendes liv, idet han blidt trykkede hende til sig.

"Hvad tænker De på?" sagde han.

"Jeg? På ingen ting. Jeg er meget lykkelig!"

"Så holder De altså ikke af mig?"

"Jo vist så Muscade, jeg holder af Dem, jeg holder meget af Dem, men lad mig så være i fred, nu da De ved det. Her er alt for dejligt til, at jeg gider høre på Deres snak."

Han trykkede hende til sig, skønt hun med små ryk forsøgte at slippe fri, og igennem det bløde uldstof mærkede han varmen fra hendes legeme. Han stammede:

"Yvette!"

"Nå hvad er der?"

"Jeg holder af Dem."

"Det er ikke Deres alvor, Muscade."

"Jo vist så, jeg har længe holdt af Dem."

– Hun gjorde sig hele tiden umage for at komme bort og forsøgte at trække sin arm til sig, som han trykkede mellem hendes og sit bryst, de gik med nogen besvær i den tvungne stilling, og ravede som om de var berusede.

Han vidste ikke, hvad han skulle sige til hende; han følte godt, at man ikke kan tale til en ung pige, som han ellers talte til kvinder; han var forvirret, søgte famlende efter, hvad han skulle gøre, og pinte sin hjerne for at finde på de ømme, træffende, afgørende ord, han manglede.

Han gentog hvert øjeblik:

"Yvette! Hør nu, Yvette!"

Pludselig trykkede han et kys på hendes kind. Hun gjorde en lille afværgende bevægelse og sagde med et vredt udtryk:

"Hvor De dog er naragtig. Vil De ikke snart lade mig være i fred."

Af klangen i hendes stemme kunne man ikke høre, hvad hun tænkte eller ville, og da han så, at hun ikke var synderlig

forbitret, anbragte han sine læber på hendes hals, på det sted, hvor de første gyldne dun sås, det nydelige sted, som så længe havde bedåret ham.

Så arbejdede hun voldsomt for at slippe løs. Men han holdt hende fast af al magt, og idet han lagde sin anden hånd på hendes skulder, tvang han hende til at vende hovedet mod ham og stjal sig til at trykke et langt kys på hendes mund.

Hun smøg sig ud af hans arme med en eneste bølgende bevægelse af hele sit legeme, gled ned langs med hans bryst, og idet hun hurtigt gjorde sig fri, forsvandt hun i skyggen med en raslen af skørterne; det lød, som når en fugl flyver bort.

Han blev først stående, ubevægelig, overrasket over denne smidighed og denne pludselige forsvinden, så råbte han halvhøjt, da han ikke kunne høre mere:

"Yvette!"

Hun svarede ikke. Han begyndte at gå, idet han gjorde sig umage for at se igennem det tætte mørke og søgte i buskene efter den hvide plet, hendes kjole måtte danne. Alt var sort. Han råbte igen højere:

"Mamsel Yvette!"

Nattergalene tav.

Han gik hurtigere og råbte med en følelse af uro, bestandig højere:

"Mamsel Yvette! Mamsel Yvette!"

Ikke en lyd. Han standsede og lyttede. Her var stille på hele øen; han hørte næppe bladenes raslen over sit hoved. Kun frøerne vedblev at udsende deres gennemtrængende kvækken over flodbredderne.

Så vandrede han om fra én gruppe træer til en anden, snart gik han ned ad de stejle, kratbevoksede skrænter ved den hurtigt strømmende flodarm, og snart vendte han tilbage til de flade, bare bredder ved den stillestående arm. Han gik så langt som det sted, hvor man er lige over for Bougival, kom tilbage til La Grenouilléres etablissement, gennemsøgte skovtykningen og gentog stadig:

"Mamsel Yvette, hvor er De henne? Svar! Det var jo kun løjer! Svar dog en gang! Lad mig ikke løbe om og lede efter Dem!"

Et ur gav sig til- at slå langt borte. Han talte slagene: klokken var tolv. Han havde i to timer gennemstrejfet øen. Så tænkte han, at hun måske var gået hjem, og gik meget ængstelig tilbage over broen.

En tjener, som lå og sov i en lænestol, ventede i forstuen.

Servigny vækkede ham og spurgte:

"Er det længe siden, frøken Yvette kom hjem? Jeg gik fra hende ved udkanten af byen, fordi jeg skulle aflægge en visit."

Tjeneren svarede:

"Oh, ja frøkenen kom hjem før klokken ti."

Han gik ind i sit værelse og lagde sig.

Han blev liggende med åbne øjne uden at kunne sove. De stjålne kys havde sat ham i en heftig bevægelse. Han lå og tænkte. Hvad ville hun? Hvad mente hun? Hvad vidste hun? Hvor hun var smuk og bedårende.

Hans attrå, som var sløvet ved det liv, han førte, ved alle de kvinder, han havde vundet, ved al den kærlighed, han havde gennemforsket, vågnede overfor dette besynderlige, æggende og ubegribelige barn.

Han hørte klokken slå ét, derpå to. Han kunne ganske sikkert ikke sove alligevel. Han var varm, badet i sved, hans tindinger bankede, og han stod op for at åbne vinduet.

Et frisk vindpust slog ham i møde, og han indåndede det med et dybt åndedrag. De tætte skygger lå stumme, sorte og ubevægelige. Men pludselig så han foran sig i havens mørke et lysende punkt som et lille stykke glødende kul. Han tænkte:

"Nå! det er en cigar. Det kan ikke være andre end Saval;" og han kaldte sagte på ham:

"Léon!"

En stemme svarede:

"Er det dig, Jean?"

"Ja, vent på mig, jeg kommer ned."

Han klædte sig på og gik ud og kom hen til sin ven, som sad overskrævs på en jernstol og røg.

"Hvad bestiller du her på denne tid?"

Saval svarede:

"Jeg hviler mig."

Og han gav sig til at le.

Servigny trykkede hans hånd.

"Må jeg ønske til lykke. Og jeg – jeg keder mig."

"Det vil sige, at – – Yvette og hendes moder ligner ikke hinanden."

"Men sig mig dog, hvad er der foregået?"

Servigny fortalte om sine mislykkede forsøg, så vedblev han:

"Det lille pigebarn bringer mig virkelig helt ud af fatning. Tænk dig, jeg har ikke kunnet sove. Hvad sådan én dog er for en løjerlig skabning. Hun lader så uskyldig, og dog ved man slet intet om hende. En kvinde, som har levet og elsket, og som

kender noget til livet, hende gennemskuer man meget hurtigt. Når det derimod gælder en ung jomfru, så står éns forstand stille. Jeg begynder virkelig at tro, at hun gør nar ad mig."

Saval sad og gyngede på sin stol. Han sagde ganske langsomt:

"Tag dig i agt, min ven. Hun får dig listet til at gifte dig med hende. Tænk på de berømte historiske eksempler. Det var ved de samme kneb, at frøken de Montyo, som dog i det mindste var af fornem slægt, blev kejserinde. Leg ikke Napoleon."

"I den henseende har du intet at befrygte, jeg er hverken en uskyldighed eller en kejser. Man må være det ene eller det andet for at få sådanne indfald. Men sig mig, er du søvnig?"

"Nej, aldeles ikke."

"Vil du gå en tur langs med vandet?"

"Ja, gerne."

De åbnede lågen og begyndte at gå med langs med vandet hen imod Marly.

Det var den kølige time, som går forud for dagen, den dybe søvns, den dybe hviles, den dybe freds time. Selv nattens svage lyde var forstummede nattergalene sang ikke mere. Frøerne var færdige med at gøre støj, kun ét eller andet ubekendt dyr, måske en frø, frembragte ét eller andet sted en knirken som af en sav, svag, ensformig og regelmæssig som et mekanisk arbejde.

Servigny, som til sine tider blev poetisk og desuden var lidt af en filosof, sagde pludselig:

"Se en gang. Den pige bringer mig ud af fatning. I aritmetikken er én og én to. I kærlighed burde én og én være én, og det er alligevel to. Har du aldrig følt det? Denne trang til at

optage en kvinde i ens eget væsen eller til at forsvinde i hende. Jeg tænker ikke på den brutale omfavnelse, men på denne moralske og åndelige trang til at være som ét med et andet væsen, til at åbne hende hele sin sjæl hele sit hjerte og gennemskue hendes inderste tanke. Og aldrig ved man noget om hende, aldrig opdager man al den vaklen, der kan være i hendes vilje, hendes ønsker, hendes meninger. Aldrig gætter man den mindste smule af alt det ubekendte, alt det hemmelighedsfulde i en sjæl, som man føler så nær, en sjæl, der er skjult bag ved to øjne, der betragter én, klare som vand, gennemsigtige, som om der ikke var nogen hemmelighed under dem, en sjæl, som taler til én gennem en elsket mund, som synes at tilhøre én, så meget attrår man den; en sjæl ved ord, som tilkaster én sine tanker, én efter én, og som dog er længere fra os end stjernerne er fra hinanden, og som er mere uigennemtrængelig end disse stjerner. Er alt det dog ikke forunderligt?"

Saval svarede:

"Jeg forlanger ikke så meget. Jeg ser ikke, hvad der er bag ved øjnene. Jeg beskæftiger mig kun lidt med indholdet, men meget mere med den, der ejer dette indhold."

Servigny mumlede:

"Yvette er da også en besynderlig pige. Hvordan mon hun nu vil modtage mig i morgen?"

Da de kom til vandværket ved Marly, så de et blegt skær på himlen.

Nogle haner begyndte at gale i hønsegårdene, og lyden af deres stemme nåede dem, lidt tilsløret af de tykke mure. En

fugl kvidrede i en park til venstre, idet den uophørlig gentog en lille komisk-simpel trille.

"Det er på tide at gå hjem," erklærede Saval.

De vendte om. Og da Servigny trådte ind i sit værelse, så han gennem vinduet, der var blevet stående åbent, hele den vide, rosenfarvede horisont.

Så lukkede han skodderne, trak de tunge gardiner for og faldt endelig i søvn.

Han drømte om Yvette, så længe hans søvn varede.

Han vågnede ved en underlig lyd. Han satte sig på sin seng, lyttede og hørte nu intet så lød der pludselig mod skodderne en raslen som af en haglbyge.

Han sprang ud at sengen, løb hen til sit vindue, åbnede det og så Yvette stå i alleen og kaste den ene håndfuld sand efter den anden op imod ham.

Hun var klædt i rosenrødt med en bredskygget stråhat med fjer som en hjelmbusk på hovedet og lo med en lumsk og ondskabsfuld latter:

"Nå, Muscade, sover De? Hvad har De dog bestilt i nat, siden De har kunnet sove så længe? Har De været på eventyr, min stakkels Muscade?"

Han stod blændet af det stærke lysskær, som pludselig slog ham i møde; han var endnu stiv af træthed og blev overrasket af den unge piges spottende ro.

Han svarede:

"Nu kommer jeg, nu kommer jeg, mamsel. Lad mig blot få tid til at dyppe næsen i vandfadet, så kommer jeg ned."

Hun råbte:

"Skynd Dem, klokken er ti. Og så har jeg en stor plan at meddele Dem, et komplot, vi skal smede. De ved, at der spises frokost klokken elleve?"

Han fandt hende siddende på en bænk, med en bog, en eller anden roman, på skødet. Hun tog fortroligt og venskabeligt hans arm med et frimodigt og lystigt udtryk, som om der intet var hændt den foregående dag, og idet hun trak ham med sig hen i den anden ende af haven, sagde hun:

"Hør nu min plan. Vi vil være ulydige mod mama, og De skal om lidt tage mig med til La Grenouillére. Jeg vil se det. Moder siger, at anstændige damer ikke kan færdes på det sted. Mig er det lige meget, om man kan gå derhen eller ikke. De vil nok tage mig med, ikke sandt, Muscade? Og vi skal rigtig gøre kommers med sluproerne."

Han vidste ikke, hvad det var for en svag, ubestemmelig parfume, der udstrømmede fra hende. Det var ikke en af de tunge bedøvende, hendes moder brugte, det var som et let åndepust, hvori han opsnappede noget som en antydning af irispudder, måske også lidt verbena.

Hvorfra kom denne ubegribelige duft? Fra kjolen, håret eller huden? Han grundede på det, mens hun sagte talte til ham, og han følte hendes friske ånde i ansigtet. Så tænkte han, at denne dygtige duft, som han søgte at genkende, måske hun var fremkaldt af hans fortryllede blikke og ikke var andet end en slags skuffende udstrømning af denne hendes ungdommelige, bedårende ynde.

Hun sagde:

"Det er altså en aftale, ikke sandt Muscade? ... Da det bliver varmt efter frokost vil, mama ikke tænke på at gå ud. Hun er

meget ømtålelig over for stærk varme. Vi lader hende blive hos Deres ven, og De tager mig med. De vil tro, at vi er gået op i skoven. Hvis De vidste, hvor det vil more mig at se La Grenouillére."

De kom hen til lågen lige overfor Seinen. En strøm af solskin flød hen over den klare, blikstille flod. En let tåge som af varme hævede sig op af den, det var vanddampene, som på flodens overflade fremkaldte en lille sky, der spejlede sig i den.

En gang imellem sejlede en båd forbi, en hurtig jolle eller en tung færgebåd, og man hørte i det fjerne en kortere eller længere fløjten, det var de jernbanetog, som hver søndag afleverer pariserne til det omliggende land, eller de dampbåde, som giver melding om deres ankomst, inden de passerer slusen ved Marly.

En lille klokke ringede.

Det var frokosten, der var anrettet. De gik ind.

De spiste i tavshed. Den tunge julisol lå trykkende over jorden og menneskene. Det var, som om varmen fortættede sig og lammede ånd og legeme. Ordene stivnede på læberne, og alle bevægede sig med besvær, som om luften gjorde modstand, som om man ikke kunne komme igennem den.

Kun Yvette så oplivet, nervøs-utålmodig ud, skønt hun heller ikke talte.

Så snart de var færdige med desserten, spurgte hun:

"Hvad om vi gik ud at spadsere i skoven. Det ville være dejligt at gå under træerne."

Marquisen, som så ganske ødelagt ud, mumlede:

"Er du gal? Kan man gå ud i sådan et vejr?"

Den unge pige svarede henrykt:

"Nå, så lader vi dig beholde baronen, han kan holde dig med selskab. Muscade og jeg vil klatre op ad skrænten og sætte os i græsset for at læse."

Og idet hun vendte sig til Servigny, sagde hun:

"Hvad? Er det ikke en aftale?"

Han svarede:

"Jeg er til Deres tjeneste, mamsel."

Hun løb ud for at tage sin hat.

Marquisen trak på skuldrene og sukkede:

"Hun er virkelig rent tosset."

Derpå rakte hun med et dovent, træt, forelsket udtryk sin smukke hvide hånd til baronen, som langsomt kyssede den.

Yvette og Servigny gik. De fulgte først langs med flodbredden, gik over broen til øen, derpå satte de sig på skrænten, på den side, hvor flodarmen med den rivende strøm løber, under piletræerne, for det var endnu for tidligt at gå til La Grenouilléré.

Den unge pige tog straks en bog op af lommen og sagde leende:

"Nu må du læse for mig, Muscade."

Hun gav ham den.

Han gjorde en bevægelse, som om han ville flygte.

"Jeg, mamsel? Men jeg kan virkelig ikke læse!"

Hun svarede i en alvorsfuld tone:

"Nå, ingen undskyldninger og udflugter. De ser mig endnu ud som en sukkende skønhed. Alt for intet, det er Deres valgsprog, ikke sandt?"

Han tog bogen, åbnede den og blev overrasket.

Det var en entomologisk afhandling; en beskrivelse af myrernes liv af en engelsk forfatter. Og da han sad ubevægelig og troede, at hun gjorde nar ad ham, blev hun utålmodig og sagde:

"Nå, læs nu."

Han spurgte:

"Er det et væddemål eller ganske simpelt et indfald af Dem?"

"Nej, min kære, jeg så den bog hos en boghandler. Han sagde til mig, at det var det bedste af alt, hvad der var skrevet om myrerne, og jeg tænkte, at det ville være morsomt at lære noget om de smådyrs liv, mens jeg kunne se dem løbe i græsset. Læs nu."

Hun lagde sig, så lang hun var, på maven med albuerne støttede på jorden, og hovedet mellem hænderne og så stift ned på grønsværet.

Han læste:

"Ganske vist er de menneskelignende aber dem af alle dyr, der ved deres anatomiske bygning kommer mennesket nærmest, men hvis vi betragter myrernes skikke, deres organisation i samfund, de huse og veje, de bygger, deres sædvane at tæmme andre dyr og undertiden gøre dem til deres slaver, så tvinges vi til at indrømme, at de på intelligensens rangstige har ret til at gøre fordring på en plads nær ved mennesket ..."

Han fortsatte med ensformig stemme, mens han en gang imellem standsede for at spørge: "Er det ikke nok?"

Hun sagde med en hovedrysten nej, og idet hun fangede en vildfarende myre med spidsen af et græsstrå, som hun havde rykket op, morede hun sig med at lade den løbe fra den ene

ende af stilken til den anden, idet hun vendte strået om, så snart den var kommet til enden. Hun lyttede med tavs anspændt opmærksomhed til alle de forbavsende oplysninger om de skrøbelige dyrs liv, om deres underjordiske boliger, om den måde, de opdrætter, indespærrer og ernærer bladlus på for at drikke den sukkerholdige væske, som de afsondrer, ligesom vi opdrætter køer i vore stalde, om den skik de har, at gøre små blinde insekter til deres husdyr, for at de kan holde tuerne rene, og hvorledes de går i krig for at bringe slaver hjem, der skal pleje sejrherrerne så omhyggeligt, at de endog kommer ud af vane med at spise uden hjælp.

Og som om der var vågnet en moderlig interesse i Yvettes hjerte for det lille bitte, kloge dyr, lod hun det efterhånden krybe op ad sin finger og så på det med et så rørt udtryk, som om hun havde lyst til at kysse det.

Og da Servigny læste om den måde, de lever på i fællesskab, hvorledes de indbyrdes afholder venskabelige kamplege med kraft- eller behændighedsprøver, så ville den unge pige i sin begejstring virkelig kysse insektet, som derved slap fra hende og gav sig til at løbe hen over hendes ansigt. Da udstødte hun et gennemtrængende skrig, som om hun havde været truet af en forfærdelig fare, og med gebærder som et vanvittigt menneske slog hun sig på kinden for at blive af med dyret.

Servigny greb det under ustandselig latter, da det var lige ved håret, og trykkede et langt kys på det sted, hvor han havde taget det, uden at Yvette stødte ham bort.

Derpå erklærede hun, idet hun rejste sig op:

"Jeg holder mere af det, end af en roman. Lad os nu gå til La Grenouillére."

De kom til den del af øen, der var beplantet som park og overskygget af uhyre træer. Folk spadserede parvis omkring under de høje, løvrige kroner langs med Seinen, hvor bådene gled frem. Der var piger med unge mennesker, arbejdersker med deres elskere i skjorteærmer, med frakken over armen, den høje hat i nakken, og med et træt, forsviret udtryk, borgere med deres familier, deres søndagsklædte koner og børnene, der som en flok kyllinger trippede rundt om forældrene.

En fjern, uafbrudt lyd af menneskelige stemmer, en dump, brummende støj meldte, at de var i nærheden af det etablissement, sluproerne holder så meget af.

Pludselig opdagede de det.

En uhyre båd med tag over lå fastsurret til bredden. Om bord var der en skare kvinder og mænd, som sad og drak eller stod op og skreg, sang, hylede, dansede og gjorde krumspring til et pibende falsk fortepiano, der klirrede som en kobberkedel.

Nogle høje, rødhårede piger med røde læber og forføreriske øjne, udfordrende skikkelse og tournure vandrede halvberusede om med uanstændige ord på læberne.

Andre dansede viltre om med halvpåklædte, forsorne fyre, der var iført lærredsbenklæder og bomuldsskjorte og på hovedet havde en broget hue ligesom jockeyernes.

Og fra alt det udstrømmede der en dunst af rispudder, sved og parfume.

De folk, som sad og drak om bordet, fyldte sig med hvide, røde, gule, grønne drikkevarer og råbte og skreg aldeles meningsløst, idet de gav efter for en dyrisk trang til at fylde hjerne og øren med vældig larmen.

Hvert øjeblik sprang en svømmer i vandet oppe fra taget, idet han oversprøjtede de nærmeste gæster, og disse hylede som vilde mennesker.

På floden sejlede en flåde af småbåde forbi. De lange, smalle joller gled af sted, drevet frem med stærke åreslag af de bararmede roere, hvis muskler strammede sig under den solbrændte hud. Sluproerskerne med deres blå eller røde flonelskjoler, en ligeledes rød eller blå parasol, som skinnede i det strålende solskin, opslået over deres hoved, lagde sig tilbage i deres lænestol i agterenden af båden og så ud, som de løb hen ad vandet i en ubevægelig, sovende stilling.

De tunge både, som var fulde af mennesker, sejlede langsomt. En lystig skoledreng, som ville spille laps, roede med bevægelser som møllevinger og stødte mod alle bådene. Roerne skældte ham ud, så at han fjernede sig med et forstyrret ansigt, fulgt af højrøstet råben og skrigen fra mængden i den store flydende café, efter at have været ved at drukne to svømmere.

Yvette trængte sig ved Servignys arm glædestrålende frem gennem denne støjende, blandede menneskemasse; hun så lykkelig ud ved de tvetydige puf, hun fik, og så pigerne ind i ansigtet med et roligt, velvilligt blik.

"Se på hende der, Muscade, hvilket smukt hår, hun har! De ser ud, som om de morede sig godt."

Pianisten, en sluproer, der var klædt i rødt og på hovedet har en slags uhyre stråhat af form som en parasol, spillede op til en vals, og Yvette greb pludselig sin ledsager om livet og førte ham bort med den lidenskabelige iver, der altid kom over hende, når hun dansede. De drejede sig rundt så længe og på en så forrykt måde, at alle mennesker så på ham. De gæster, der stod ved

bordene, slog en slags takt med deres fødder, andre stødte glassene sammen, og spillemanden lod til at få et anfald af raseri, han slog løs på de elfenbens taster, mens han lod hænderne springe op og ned og gjorde afsindige bevægelser med hele legemet, idet han på den mest vanvittige måde rokkede frem og tilbage med hovedet, den uhyre hat sad på.

Pludselig standsede han, og idet han lod sig glide ned ad stolen, faldt han så lang han var ned på jorden og lå, som om han var død at træthed, skjult af sin hoveddækning. En høj latter brød løs i caféen, og alle klappede.

Fire venner styrtede frem, som om der var hændet en ulykke, samlede deres kammerat op og førte ham bort, idet de holdt hver i en arm eller et ben, mens de anbragte hans tag af en hat midt på hans mave.

En Broder Lystig, som fulgte med dem, istemte et *De Profundis*, og de stillede sig op i procession bag ved den foregivne døde mand, begav sig af sted ad vejene på øen og trak alle dem, som de mødte, med sig, både gæster og spadserende.

Yvette fo'r henrykt omkring, lo af fuld hals, snakkede med alle og enhver og var ude af sig selv af begejstring over al den larm og alt det røre. De unge mennesker så hende ind i ansigtet, trængte sig ivrigt om hende, undersøgte hende, slugte hende med øjnene, og Servigny begyndte at blive bange for, at det skulle tage en ende med forskrækkelse.

Processionen bevægede sig stadig fremad, hurtigere og hurtigere, for de fire ligbærere havde givet sig til at løbe, fulgte af den hujende mængde. Men med ét styrede de deres gang hen imod skrænten, standsede pludselig, da de kom hen til den, og

svingede lidt med deres kammerat, derpå slap de ham alle fire i samme øjeblik og slyngede ham i ned i floden.

Et vældigt glædesskrig brød løs fra alle de tilstedeværende, mens pianisten ganske fortumlet pjaskede i dyndet, bandede, hostede, spyttede vand ud og bestræbte sig for at slippe ud af mudderet, op på strandbredden.

Hans hat, som strømmen rev bort, blev bragt tilbage af en båd.

Yvette dansede af glæde og klappede i hænderne, idet hun den ene gang efter den anden gentog:

"Å, Muscade, hvor jeg morer mig, hvor jeg morer mig!"

Servigny så på hende, han var blevet alvorlig, han følte sig lidt genert, lidt stødt over at se hende befinde sig så vel i denne pøbelforsamling. Der var noget i ham som oprørtes over dette, det var den følelse for, hvad der er passende, som en mand, der ved sin fødsel hører til det gode selskab altid beholder, selv om han giver sig nok så meget hen, dette instinkt, der forhindrer ham fra at indlade sig på nedværdigende fortroligheder og smudsig omgang.

Han sagde forbavset til sig selv:

"Det var som pokker! Du har nok blod i dig af samme race!"

Han fik lyst til at sige du til hende, som han gjorde i sine tanker, og som man første gang man ser dem, siger du til de kvinder, der er til fals for alle. Han syntes ikke mere, hun var synderlig forskellig fra de rødhårede skabninger, som strøg sig op ad dem og med deres hæse stemmer tilråbte dem uanstændige ord. De drev omkring i denne menneskemasse, mens de plumpe ord, med deres korte, gennemtrængende tonefald, syntes at flagre over deres hoveder, fødte som de var

dernede ligesom fluer i en mødding. Det lod ikke til at de stødte eller overraskede nogen. Yvette syntes slet ikke at lægge mærke til dem.

"Muscade, jeg vil tage mig et bad, vi skal have os en dejlig svømmetur."

Han svarede:

"Som De vil."

De gik hen til kontorerne for at få badedragter. Hun var først omklædt og stod på flodbredden og ventede på ham, mens alle så på hende. Så gik de ved siden af hinanden ud i det lunkne vand.

Hun var henrykt over at svømme og følte en slags sanseligt velbehag ved således at føle sig kærtegnet af bølgerne, som ved hvert tag løftede hende, som om de ville slynge hende op af floden. Han havde ondt ved at følge hende, og var ganske forpustet og misfornøjet med at måtte stå tilbage for hende. Men hun sagtnede farten lidt, så vendte hun sig pludselig og lå stiv på ryggen med korslagte arme og så med vidt åbne øjne op mod den blå himmel. Han så på hende som hun lå der udstrakt i overfladen af vandet, hvor hendes legeme dannede en bølgelinje, den tynde badedragt lå våd om hende og viste omridset af det faste bryst; den øvrige del at legemet lå lidt under vandet, så at man igennem det skimtede det bare ben, og den lille fod, som stak frem.

Han så hele hendes skikkelse, som om hun med forsæt havde vist sig således for ham for at friste ham, for at byde sig frem, eller for igen at gøre nar ad ham. Og han begyndte at attrå hende med en hed lidenskab og en fortvivlet følelse af afmagt. Pludselig vendte hun sig om, så på ham og gav sig til at le:

"De er et godt hoved," sagde hun.

Han følte sig stødt, irriteret over den spottende tone, grebet af en ondskabsfuld vrede, som en forelsket mand, der bliver udlét, så sagde han, idet han pludselig gav efter for en dunkel trang til at gøre gengæld, et ønske om at hævne sig og såre hende:

"Ville De synes om det liv?"

Hun spurgte med sit naive udtryk:

"Hvad for et liv?"

"Nå, stå nu ikke dér og gør nar ad mig! De ved jo godt, hvad jeg mener!"

"Nej, på ære!"

"Hør nu, lad os få en ende på den spillen komedie. Vil De, eller vil De ikke?"

"Jeg forstår Dem ikke."

"Å, De er ikke så dum! Desuden sagde jeg det til Dem i går."

"Hvad for noget? Det har jeg glemt."

"At jeg elsker Dem."

"De?"

"Ja, jeg."

"Det mener De ikke."

"Jo, jeg sværger Dem det til."

"Nå, så bevis det."

"Jeg ønsker intet hellere!"

"Hvad ønsker De?"

"At bevise Dem det."

"Nå, så gør det."

"Det sagde De ikke i aftes."

"Men De foreslog mig jo ikke noget. Og så er det jo heller ikke mig, De må henvende Dem til."

"Den var god! Til hvem ellers?"

"Naturligvis til mama!"

Han brast i latter.

"Til Deres moder! Nej, det er for stærkt!"

Hun var pludselig blevet meget alvorlig og sagde, idet hun så ham ind i ansigtet:

"Hør en gang, Muscade, hvis De virkelig holder så meget af mig, at De vil gifte Dem med mig, så må De først tale med moder, bag efter skal jeg svare Dem."

– Han troede stadig, at hun gjorde nar ad ham og sagde, ude af sig selv af forbitrelse:

"Mamsel, De tager fejl af mig."

Hun så hele tiden på ham med sine klare, blide øjne.

Hun tøvede, så sagde hun:

"Jeg forstår Dem endnu ikke."

Så sagde han hidsigt med et ondt og voldsomt udtryk:

"Hør, Yvette, lad os få ende på den latterlige komedie, den har allerede varet for længe. De spiller en lille dum pige, og De kan være overbevist om, at den rolle ikke klæder Dem. De ved godt, at der mellem Dem og mig ikke kan være tale om giftermål – men om kærlighed. Jeg har sagt Dem, at jeg elsker Dem. Det er sandhed, jeg gentager det, jeg elsker Dem. Lad ikke mere, som om De ikke forstod mig, og hør op med at behandle mig som en tosse."

De stod oprejst i vandet lige over for hinanden og holdt sig kun oppe ved at bevæge hænderne lidt. Hun blev stående ubevægelig nogle sekunder endnu, som om hun ikke kunne

bestemme sig til at tage hans ord i deres rette betydning. Så rødmede hun pludselig – lige op til håret. Hele hendes ansigt blev skarlagenrødt lige fra halsen til ørerne, som næsten blev violette, og uden at svare et ord, gav hun sig til at svømme med kraftige tag hen imod land, idet hun anvendte al sin styrke på at komme af sted. Han kunne ikke indhente hende og stønnede af anstrengelse, da han ville følge efter.

Han så hende komme op af vandet, tage sin badekappe og gå hen til sit badehus, uden en eneste gang at vende sig om.

Han var længe om at klæde sig på, var meget rådvild med hensyn til, hvad han havde at gøre, grundede på, hvad han skulle sige til hende, og vidste ikke, om han skulle gøre undskyldninger eller fortsætte, som han havde begyndt.

Da han var færdig, var hun borte, hun var gået sin vej alene. Han gik langsomt hjem og var ængstelig og forvirret.

Marquisen spadserede ved Savals arm i den gang, som løb rundt om plænen.

Da hun så Servigny, sagde hun i den skødesløse tone, hun havde antaget siden dagen før:

"Sagde jeg Dem ikke, at De ikke skulle gå ud i den varme. Nu er Yvette blevet ødelagt af den stærke sol og er gået til sengs. Hun var så rød som en pæon, det stakkels barn, og har en forfærdelig hovedpine. De må have spadseret lige i solen, eller også har De gjort andre dumheder. De er jo lige så ufornuftig som hun."

Den unge pige kom ikke ned til middag. Da der blev bragt hende mad, svarede hun igennem døren – for hun havde lukket den i lås – at hun ikke var sulten og bad, om de ville lade hende være i fred. De to unge mænd rejste med toget kl. 10, idet de

lovede at komme igen den næste torsdag, og marquisen satte sig ned ved det åbne vindue for at drømme, mens hun lyttede til det fjerne orkester fra sluproernes bal, som sendte sine lette, lystige dansemelodier ind i nattens højtidelige stilhed.

Ansporet som hun kunne blive af kærlighed, båret frem af den, som man bliver trukket af sted af heste eller drevet frem af åreslag, kunne hun få pludselige anfald af ømhed, der kom over hende som en sygdom. Et sådant anfald af lidenskab kunne betage hende ganske pludseligt, gennemtrænge hele hendes væsen, rive hende hen, udmatte eller overvælde hende, alt efter som det havde et eksalteret, heftigt dramatisk eller sentimentalt anstrøg.

Hun var en af de kvinder, som kun er skabt for at elske og blive elskede. Hun var udgået fra folket, var næsten uden at vide af det kommet til at gøre elskov til sin næringsvej; hun lededes af sit instinkt, sin medfødte snildhed, og tog imod penge, som hun tog imod kys, som en ganske naturlig ting, idet hun anvendte sin mærkværdige sporsans på samme ureflekterede måde, som dyrene anvender den i kampen for tilværelsen. For mange mænd havde hun hverken følt ømhed eller modbydelighed, hun fandt sig med rolig ligegyldighed i deres kærtegn, fordi hun nu én gang skulle leve. Men en gang imellem kunne hun blive betaget af en eller anden stor lidenskab, der kunne vare nogle uger eller nogle måneder efter hendes elskers fysiske eller moralske egenskaber.

Det var hendes livs bedste øjeblikke. Så elskede hun med hele sin sjæl, hele sit legeme, med raseri og begejstring. Hun kastede sig ind i kærligheden, som man kaster sig i en flod, og lod sig drive med strømmen, rede til at dø, om det måtte

forlanges af hende, beruset, ude af sig selv af lykke. Hver gang indbildte hun sig, at hun aldrig før havde følt noget lignende, og hun ville være blevet meget forbavset, om nogen havde husket hende på, hvor mange mænd hun havde drømt om hele nætter igennem, mens hun stod og så på stjernerne.

Saval havde bedåret og erobret hende. Hun tænkte på ham, vuggede sig i erindringen om ham, i sin rolige glæde over den fuldbyrdede, nære og sikre lykke.

En lyd bag ved hende fik hende til at vende sig. Yvette var kommet ind, hun var endnu klædt som om morgenen, men hun var bleg, og hendes øjne skinnede som af udmattelse efter en stor, gennemlevet lidelse.

Hun støttede sig mod kanten af det åbne vindue ved siden af sin moder.

"Jeg må tale med dig," sagde hun.

Marquisen så forbavset på hende. Hun holdt af hende som en egoistisk moder, hun var stolt af hendes skønhed, som man er stolt af en formue, man ejer; selv var hun endnu alt for smuk til at blive skinsyg og alt for lad til at have hensigter med datteren, således som man troede, hun havde, og dog var hun for klog til ikke at være vidende om hendes værd.

Hun svarede:

"Hvad er det, mit barn, lad mig høre."

Yvette kastede et gennemtrængende blik på hende, som om hun ville læse i hendes inderste sjæl, som om hun ville gribe alle de indtryk, hendes ord ville fremkalde.

"Hør en gang, der er foregået noget usædvanligt."

"Hvad er det?"

"Hr. de Servigny har sagt til mig, at han elskede mig."

Marquisen ventede ængsteligt på, hvad der ville komme. Da Yvette ikke sagde mere, spurgte hun:

"Hvorledes har han sagt dig det? Forklar dig nærmere."

Da satte den unge pige sig på sin sædvanlige kælne måde ved moderens fødder, trykkede hendes hænder og tilføjede:

"Han har forlangt mig til ægte."

Fru Obardi gjorde en pludselig bevægelse og udbrød med et forbløffet udtryk:

"Servigny? Er du rent forstyrret?"

Yvette havde ikke taget øjnene fra moderens ansigt, hun udspejdede hendes tanker og lagde mærke til hendes overraskelse. Hun spurgte i en alvorlig tone:

"Hvorfor er jeg rent forstyrret? Hvorfor kunne hr. de Servigny ikke gifte sig med mig?"

Marquisen stammede forlegen og forvirret:

"Du må have taget fejl, det er ikke muligt. Du må have hørt fejl eller ikke forstået ham. Hr. de Servigny er alt for rig til dig og alt for – – alt for meget ... pariser til at tænke på at gifte sig."

Yvette havde langsomt rejst sig. Hun tilføjede:

"Men hvis det virkelig er sandt, hvad han siger, at han elsker mig?"

Hendes moder svarede lidt utålmodigt:

"Jeg troede, du var stor nok og havde set nok af livet til ikke at få sådanne tanker. Servigny er en meget nydelsessyg, egoistisk herre. Han kan kun gifte sig med en dame, der hører til hans kreds og har en lige så stor formue som han. Når han har friet til dig, er det fordi han vil ... fordi han vil ..."

Marquisen formåede ikke at udtale sin mistanke, hun tav et øjeblik, så fortsatte hun:

"Men lad mig nu være i fred, og gå hen og læg dig."

Den unge pige svarede lydigt, – som om hun nu havde fået at vide, hvad hun ønskede:

"Ja, mama."

Hun kyssede sin moder på panden og gik roligt bort.

Da hun var ved at gå ud af døren, kaldte marquisen på hende:

"Hvordan går det med din hovedpine?"

"Jeg fejlede ingen ting. Det var det andet, der havde gjort mig så løjerlig."

Marquisen tilføjede:

"Yi skal siden tale om det igen. Men sørg endelig for, ikke med det første igen at blive ene med ham, og stol du kun på, at han ikke vil gifte sig med dig, han vil kun ... kompromittere dig."

Hun kunne ikke finde på noget bedre ord for at udtrykke, hvad hun ville sige, og Yvette gik til sit værelse.

Fru Obardi gav sig til at overveje sagen.

Under den rolige, sorgfri tilværelse, hun i en række af år havde ført, havde hun omhyggeligt undgået at tænke på alt, hvad der kunne sætte hendes sind i bevægelse eller gøre hende urolig og bedrøvet. Hun havde aldrig stillet sig selv det spørgsmål, hvad der skulle blive af Yvette, det ville altid være tidsnok at tænke på det, når der viste sig et eller andet vanskeligt tilfælde. Hun følte godt, med kurtisanens sporsans, at hendes datter ikke kunne ægte en rig mand af det gode selskab, uden at blive hjulpet af en eller anden usandsynlig hændelse, en af disse kærlighedens overraskelser, der kan hæve eventyrersker op på tronen. Hun gjorde slet ikke regning på, at

noget sligt skulle ske, da hun var alt for optaget af sig selv til at lægge planer om noget, der ikke direkte angik hende.

Yvette ville sikkert komme til at føre samme liv som hun. Hvorfor skulle hun ikke det! Men marquisen havde aldrig haft mod til at spørge sig selv, når eller hvorledes det ville ske.

Og så stiller hendes datter hende lige med et, helt uden at forberede, ét af den slags spørgsmål, som man ikke kan svare på, tvinger hende til at tage sit parti i en så vanskelig, så delikat, så farlig sag, en sag, der er så generende for hendes samvittighed, for den samvittighedsfuldhed, man må vise, når det gælder ens eget barn og sådanne kildne spørgsmål.

Hun var i besiddelse af alt for megen naturlig snedighed, en snedighed, som var godt gemt, men derfor ikke glemt, til et eneste øjeblik at tage fejl med hensyn til Servignys hensigter, hun kendte jo af erfaring mændene og især mænd af den race. Derfor havde hun også ganske uvilkårligt udbrudt, da Yvette havde sagt de første ord:

"Servigny gifte sig med dig! Du er rent forstyrret."

Hvorfor havde han anvendt det forslidte kneb, han, der var så dreven, så nydelsessyg, så kvindekær! Hvad ville han nu gøre? Og hun, barnet, hvordan skulle man bære sig ad med at tale tydeligere til hende; det var jo nødvendigt at forsvare hende, ellers kunne hun gå hen og gøre de største dumheder.

Hvem kunne nu også ane, at den store pige var blevet ved at være så naiv, så uvidende og så enfoldig!

Og marquisen, som hurtigt blev træt af at tænke og følte sig ganske rådvild, grundede forgæves på, hvad hun skulle gøre, det var virkelig en højt indviklet situation.

Så blev hun ked af alt det bryderi og tænkte:

"Å hvad, jeg kan jo passe godt på dem, jeg vil handle, efter som omstændighederne indgiver mig det. Hvis det bliver nødvendigt, vil jeg endog tale med Servigny, som er kløgtig nok og vil forstå en halvkvædet vise."

Hun tænkte slet ikke på, hvad hun ville sige ham, eller hvad han ville svare, eller hvilken slags samtale det vel ville blive imellem dem i sin glæde over at være kommet over den bekymring uden at have været nødt til at tage en beslutning, gav hun sig til at tænke på den smukke Saval, og idet hun stirrede ud i natten, til højre, vendt imod de tågede lys, der tilkendegiver, hvor Paris ligger, sendte hun med begge hænder fingerkys til den store by, hurtige kys, som hun kastede ud i mørket det ene efter det andet, og ganske sagte, som om hun endnu havde ham at tale med, mumlede hun:

"Jeg elsker dig, jeg elsker dig!"

3

Yvette sov heller ikke. Ligesom sin moder støttede hun sig mod det åbne vindue, og tårer, de første sørgmodige tårer, fyldte hendes øjne.

Hidtil havde hun levet, var vokset op i denne den lykkelige ungdoms rolige og uvidende tillidsfuldhed. Hvorfor skulle hun have tænkt, overvejet, søgt? Hvorfor skulle hun ikke være en ung pige som alle andre? Hvorfor skulle en tvivl, en frygt, en pinlig mistanke være nået hende?

Hun gjorde indtryk af at være vidende om alt, fordi hun talte om alt, fordi hun talte i samme tone, brugte samme udtryksmåde, samme tvetydige ord som de mennesker, hun levede iblandt. Men hun var i grunden næsten lige så uvidende som et pigebarn, der er opdraget i et kloster, hendes dristige ord kom ikke af frække tanker, men hun havde lært dem ved hjælp af sin gode hukommelse og den evne til at efterligne og tilegne sig, som kvinderne besidder.

Hun talte om kærlighed, som sønnen af en maler eller musiker ville tale om kunst eller musik i en alder af 10-12 år. Hun vidste, eller rettere sagt, hun anede, hvilket mysterium, det ord skjulte – der var blevet hvisket alt for mange vittigheder rundt omkring hende, til at hendes uskyldighed ikke skulle være blevet lidt vidende på det punkt – men hvordan skulle hun slutte af det, at ikke alle familier var som hendes!

Folk kyssede hendes moder på hånden med tilsyneladende ærbødighed, alle deres venner havde titler, alle var eller lod til at være rige, alle omtalte prinser af blodet som deres fortrolige

venner. To kongelige prinser havde endog flere gange besøgt marquisen om aftenen! Hvordan skulle hun have vidst …?

Og så var hun tilmed af naturen naiv. Hun udspejdede ikke folk, således, som hendes moder gjorde. Hun levede med fuldkommen roligt sind og var alt for glad ved at leve til at bekymre sig om, hvad der måske kunne være faldet mistænkeligt for mere reflekterende, mere indesluttede, mindre åbne, mindre tilfredse mennesker.

Og nu havde Servigny pludselig ved nogle ord, hvis brutale betydning hun havde følt uden at forstå den, vakt en pludselig uro hos hende, en uro, som hun først ikke kunne gøre sig rede for, men som senere pinte hende som en nagende angst.

Hun var kommet hjem, hun havde løbet sin vej som et såret dyr, dybt såret af de ord, som hun uophørligt gentog for sig selv for at trænge ind i deres mening, gætte hele deres betydning: "De ved godt, at der mellem os ikke kan være tale om giftermål – kun om kærlighed."

Hvad havde han ment? Og hvorfor en sådan fornærmelse? Der var altså noget, en eller anden hemmelighed, én eller anden skam hun var uvidende om? Hun var formodentlig den eneste, som ikke vidste noget om det? Men hvad var det? Hun var forfærdet, forvirret, som når man opdager en skjult skændsel, et forræderi af et elsket væsen, én af disse ulykker, som går til hjertet og bringer et menneske helt ud af sig selv.

Hun havde tænkt, grundet, søgt, grædt, naget af frygt og mistanke. Så beroligede hendes glade unge sind sig igen, hun gav sig til at arrangere et eller andet eventyr, at lave en eller anden usandsynlig dramatisk situation, skabt af reminiscenser fra de romaner, hun havde læst. Hun huskede de spændende

lykkeskift, de rørende og sørgelige historier fra romanerne, og alt det blandede hun sammen og lavede sin egen historie af det, idet hun udsmykkede det mysterium, hun anede der eksisterede i hendes liv.

Hun var nu ikke længere ulykkelig, hun drømte, hun søgte at løfte en flig af sløret, hun tænkte sig de mest usandsynlige kombinationer, tusind besynderlige, frygtelige begivenheder, som hun fandt interessante, netop fordi de var så besynderlige.

Skulle hun tilfældigvis være naturlig datter af en fyrste? Hendes stakkels moder var måske blevet forført og forladt og derpå gjort til marquise af en fyrste, måske af Victor Emanuel, og havde måttet flygte for familiens vrede.

Eller var hun ikke snarere et barn, der var blevet forladt af sine forældre, meget højtstående, højadelige forældre, hun var frugten af en brødefuld kærlighed, og marquisen havde taget sig af hende, adopteret og opdraget hende?

Flere andre formodninger fo'r igennem hendes hjerne. Hun gik ind på dem eller forkastede dem efter sit forgodtbefindende. Hun var rørt over sig selv og følte sig i grunden ganske tilfreds med at blive et slags romanheltinde, som skulle træde frem og tiltrække sig opmærksomhed og vise sig med en holdning, der var hende værdig. Og hun tænkte på den rolle, hun ville komme til at spille, når de begivenheder indtraf, som hun i forvejen lagde til rette. Hun skimtede den kun dunkelt, denne rolle, den skulle ligne en af Scribes eller George Sands personer. Hun skulle være opofrende, stolt, selvfornægtende, sige smukke ord og være fuld af ømhed og sjælsstorhed. Hendes bevægelige natur glædede sig næsten over den nye stilling, hun ville indtage.

Hun tænkte, lige til det blev aften, på alt, hvad hun ville gøre, og grublede over, hvorledes hun skulle bære sig ad for at få marquisen til at komme frem med sandheden.

Og da natten var kommet, den tid af døgnet, som begunstiger tragiske situationer, havde hun endelig fundet på et ganske simpelt, men snedigt udtænkt middel for at få at vide, hvad hun ville: hun ville pludselig sige til sin moder, at Servigny havde friet til hende.

Når fru Obardi hørte sådan en nyhed ville hun uden tvivl i sin overraskelse komme med et udråb, der ville give hende lys i sagen.

Og Yvette havde straks udført sit forsæt.

Hun ventede sig et udbrud af forbavselse, ytringer af overvældende kærlighed, en bekendelse, som foregik under tårer og dramatiske gestus. Men nu var hendes moder slet ikke blevet ulykkelig eller forfærdet, hun lod til kun at blive ærgerlig; og af den forlegne, misfornøjede og forvirrede tone, hun svarede i, forstod den unge pige, som hele kvindens snedighed pludselig vågnede hos, at hun ikke måtte trænge ind på hende, at hemmeligheden var en ganske anden, end hun troede, og at hun selv måtte se at opdage den. Hun gik med tungt hjerte ind i sit værelse og følte sig overvældet af frygt for en virkelig ulykke, uden rigtig at vide, hvad denne forudanelse kom af. Hun støttede albuen mod kanten af vinduet og gav sig til at græde.

Hun græd længe og tænkte nu ikke på noget, søgte ikke længere at opdage noget, og lidt efter lidt fik trætheden bugt med hende, og hun lukkede øjnene. Hun faldt da nogle minutter hen i den trættende søvn, som man træffer hos udmattede mennesker, der ikke har energi nok til at klæde sig

af og lægge sig i seng, den tunge søvn, som afbrydes af en pludselig opvågnen, når hovedet glider ned imellem hænderne.

Hun gik først i seng, da det første dagskær brød frem, da morgenkulden gennemisnede hende og tvang hende til at gå bort fra vinduet.

Dagen efter og den næste dag igen gik hun omkring med et melankolsk, tilbageholdent udtryk. Et interessant arbejde, et tankearbejde, foregik i hende, hun lærte at udspejde, at gætte, at bruge sin forstand. Det var, som om der var kastet et nyt, endnu usikkert lys over menneskene og tingene omkring hende, hun mistænkte alt det og alle dem, som hun før havde troet på, også sin moder. I disse to dage plagedes hun af en masse formodninger, hun tænkte sig alle muligheder og tog med hele sin omskiftelige naturs voldsomhed og tilbøjelighed til overdrivelse ind i de mest yderliggående beslutninger. Om onsdagen kom hun endelig til ro med en plan; hun fastsatte en bestemt regel for sin optræden og indrettede sig et helt spioneringssystem. Hun stod op torsdag morgen med det forsæt at gå snedigere til værks end nogen politimand og at være på sin post overfor alle mennesker.

Hun besluttede endogså at tage de ord: "For mig alene" til valgsprog, og hun brugte over en time til at finde ud af, hvordan hun skulle arrangere dem, for at de kunne gøre størst virkning rundt om kendes navnetræk på brevpapiret.

Saval og Servigny kom klokken ti. Den unge pige gav dem hånden med et tilbageholdent udtryk, men uden at være forlegen, og sagde i en fortrolig, skønt alvorlig tone:

"God dag, Muscade, hvordan har De det?"

"God dag, mamsel, meget godt, og hvordan har De det?"

Han iagttog hende opmærksomt.

"Hvilken komedie mon hun nu vil spille for mig?" sagde han ved sig selv.

Da marquisen havde taget Savals arm, tog han Yvettes, og de begyndte at gå rundt om græsplænen, idet de hvert øjeblik kom frem og igen forsvandt bag trægrupperne.

Yvette gik og så fornuftig og eftertænksom ud, hun så på sandet i havegangen og lod til næppe at høre efter eller svare på, hvad hendes ledsager sagde.

Pludselig spurgte hun:

"Er De virkelig min ven, Muscade?"

"Ja vist så, mamsel."

"Men er det virkelig, *virkelig* sandt?"

"Deres ven helt og holdent, mamsel, med legeme og sjæl."

"Så at De ikke en eneste gang vil lyve for mig? Så at De vil sige mig hele sandheden, hele den nøgne sandhed?"

"Ja, mamsel!"

"Nå, hvad mener De da egentlig sådan i Deres inderste hjerte om fyrst Kravalov?"

"Hvad? Det var pokkers!"

"Ser De, De bereder Dem allerede på at lyve."

"Aldeles ikke, jeg søger kun efter ord, efter de mest træffende udtryk. Nå ja, fyrst Kravalov er en russer ... en rigtig ægte russer, som taler russisk, som er født i Rusland, som måske har fået et pas for at kunne rejse til Frankrig, og hvis eneste falskneri er hans navn og titel."

Hun så ham lige ind i ansigtet.

"De mener, at han er ..."

"En eventyrer, mamsel."

"Tak. Og signor Valréali er ikke bedre, vel?"
"Nej, siden De selv siger det."
"Og hr. de Belvigne?"
"Han? Med ham er det ganske anderledes fat. Han er en mand af det gode selskab ... en hæderlig provinsboer ... kun en smule forbumlet ..."
"Og De?"
Han svarede uden tøven:
"Jeg er, hvad man kalder en heldig kantøffel, en fyr af god familie og med en god forstand, som han har ødelagt ved at sige dårlige brandere, et menneske, som havde et godt helbred, men som har sat det overstyr ved at svire, som måske havde evner, men har ødelagt dem ved ingen ting at bestille.
Hvad jeg har tilbage, er en vis livserfaring, en fuldstændig mangel på alt, hvad der hedder fordomme, en god portion foragt for menneskeheden – derunder indbefattet kvinderne – en inderlig bevidsthed om det unyttige i alt, hvad jeg foretager mig, og en høj grad af tolerance overfor rakket. Til sine tider kan jeg, som De ser, endnu være oprigtig, og jeg er endog i stand til at nære blidere følelser, hvad De let ville kunne overbevise Dem om. Med disse mine gode og slette egenskaber stiller jeg mig moralsk og fysisk til Deres disposition, mamsel, De kan råde over mig, som De lyster."
Hun lo ikke, hun hørte efter og overtænkte hans ord og den skjulte hensigt med dem.
Hun fortsatte:
"Hvad mener De om grevinde de Lammy?"
Han sagde ivrigt:

"De må lade mig være fri for at sige min mening om damerne."

"Vil De ikke sige mig den om en eneste?"

"Ikke om en eneste."

"Så er det, fordi De tænker slet om dem alle. Lad os høre, undtager De ikke én?"

Han smilte spottende med det uforskammede udtryk, han næsten altid havde, og sagde med den brutale frækhed, som var hans styrke, hans våben:

"Man undtager altid de mennesker, som man er sammen med."

Hun rødmede lidt, men spurgte så roligt:

"Nå, hvad mener De da om mig?"

"Ja, siden De vil have, at jeg skal sige det, så mener jeg, at De er en dame med en god forstand, at De er meget praktisk, eller om De vil: at De har stor praktisk sans, at De forstår at spille Deres kort godt, more sig over folk, skjule Deres hensigter, lægge Deres planer, og at De uden at forhaste Dem forstår at afvente ... begivenhedernes gang."

Hun spurgte:

"Er det det hele?"

"Det er det hele."

Så sagde hun med et udtryk af alvor:

"Jeg skal få Dem til at forandre den mening, Muscade."

Derpå gik hun hen til sin moder, der gik med ganske små skridt og med bøjet hoved, med den slappe holdning, man uvilkårligt får, når man på en spadseretur passiarer ganske sagte om meget intime og meget behagelige ting. Hun tegnede, mens hun gik, med sin parasol figurer i sandet, måske

bogstaver, og hun talte uden at se på Saval, hun talte vidt og bredt med stor langsomhed, mens hun støttede sig til hans arm og lænede sig op til ham. Yvette så pludselig stift på hende, og en mistanke, der var så svag, at hun slet ikke gav den udtryk, måske snarere en følelse end en tvivl, fo'r igennem hendes tanker som skyggen af en sky, der jages af vinden, farer hen over jorden.

Frokostklokken ringede.

Der var, hvad man kalder torden i luften. De store ubevægelige skyer så ud, som om de lå i baghold helt nede i horisonten, tavse, tunge og uvejrssvangre.

Så snart de havde drukket kaffe på terrassen, spurgte marquisen:

"Nå, min lille ven, vil du ikke i dag gå en tur med din ven Servigny? Det er rigtig et vejr til at trække frisk luft under træerne."

Yvette sendte hende et hastigt blik, men tog straks øjnene til sig og sagde:

"Nej, moder, i dag går jeg ikke ud."

Marquisen så ærgerlig ud og vedblev:

"Du skulle dog gå dig en tur, barn, det har du godt af."

Da sagde Yvette i en kort tone:

"Nej, mama, i dag bliver jeg hjemme, du ved nok hvorfor, jeg sagde dig det jo forleden aften."

Fru Obardi havde helt glemt det, optaget som hun var af ønsket om at blive alene med Saval. Hun blev forvirret, rødmede, blev urolig for sin egen skyld, da hun ikke kunne begribe, hvordan hun skulle blive fri en times tid eller to, og stammede endelig:

"Det er sandt, det tænkte jeg ikke på, du har ret. Jeg ved ikke, hvor jeg havde mine tanker."

Og Yvette tog et broderi, som hun kaldte et "arbejde til bedste for den offentlige velfærd", og som hun fem eller seks gange om året tog fat på, nemlig de dage, hun holdt sig i fuldkommen ro; med det satte hun sig på en lav stol ved siden af sin moder, mens de to unge mennesker sad overskrævs på havestolene og røg deres cigarer.

Tiden gik med en søvnig passiar, som hvert øjeblik truede med at gå i stå. Marquisen tilkastede Saval fortvivlede blikke og søgte forgæves efter et påskud til at sende sin datter bort. Til sidst begreb hun, at det ikke ville lykkes hende, og da hun ikke vidste, hvilken list hun skulle finde på, sagde hun til Servigny:

"De ved, min kære hertug, at De begge må blive her i aften. I morgen vil vi spise til middag i Chatou på Fournaise-restauranten."

Han forstod hende, smilede og bukkede og sagde:

"Som De ønsker, marquise."

Dagen forløb langsomt og besværligt, mens uvejret truende hang dem over hovedet.

Omsider var det tid at spise til middag. Tunge, langsomt drivende skyer samlede sig på himlen. Ikke et vindpust mærkedes.

Måltidet om aftenen foregik også i tavshed. En trykkende stemning, en slags forlegenhed, en ubestemt frygt syntes at gøre de to mænd og de to kvinder stumme.

Da der var taget af bordet, blev de siddende på terrassen og talte kun en enkelt gang med lange mellemrum. Natten faldt på med tung, kvælende luft. Pludselig blev skyerne i horisonten

ligesom sønderflænget af et uhyre zigzag-lyn, det oplyste de fire ansigter, som allerede var skjult af mørket, med et blændende, blåligt lys. Så hørtes en fjern larm, en svag dump lyd som en vogn, der ruller over en bro, og det var, som om varmen i atmosfæren blev stærkere, som om luften med ét blev endnu mere trykkende, aftenens stilhed dybere.

Yvette rejste sig og sagde:

"Jeg vil gå i seng. Jeg bliver syg af det uvejr."

Hun bød marquisen sin pande til kys, gav de to unge mænd hånden og gik.

Da hun havde sit værelse lige over terrassen, faldt der lidt efter et grønt skær ud over et stort kastanjetræ, som stod foran døren, og Servigny blev stående med blikket fæstet på dette svage lys i løvet, som han af og til indbildte sig at se en skygge glide hen over. Men pludselig slukkedes lyset. Fru Obardi udstødte et dybt suk og sagde:

"Min datter er gået til ro."

Servigny rejste sig:

"Med Deres tilladelse vil jeg gøre det samme, marquise."

Han kyssede den hånd, hun gav ham, og forsvandt.

Og hun blev alene i mørket med Saval.

I samme øjeblik lå hun i hans arme, omslyngede ham og før han kunne forhindre det, lå hun på knæ foran ham og mumlede:

"Jeg vil betragte dig i skinnet fra lynene."

Men da Yvette havde slukket lyset, gik hun barfodet ud på sin balkon, hun gled frem som en skygge og lyttede, pint af en ubestemt, smertelig mistanke.

Hun kunne intet se, da hun befandt sig lige oven over dem, på selve taget af terrassen.

Hun hørte kun en sagte lyd af stemmer, og hendes hjerte bankede så stærkt, at hun ikke kunne høre andet end dets slag. Et vindue blev lukket over hendes hoved. Servigny var altså gået ovenpå. Hendes moder var alene med den anden.

Et nyt lyn spaltede himlen og viste hende et sekund hele den velbekendte udsigt, uhyggeligt belyst af det stærke skin; den brede flod lå som smeltet bly, således som man tænker sig floder i eventyrlande. I det samme udtalte en stemme nedenunder hende de ord: "Jeg elsker dig!"

Hun hørte ikke mere. En besynderlig gysen gennemfo'r hende, og der kom en frygtelig uro i hendes sind.

En trykkende, endeløs stilhed, en stilhed, der syntes at skulle vare evigt, rugede over jorden. Hun kunne næsten ikke ånde, det var, som om noget rædselsfuldt, ubekendt lå tungt over hendes bryst. Et andet lyn flammede på himlen og oplyste ét nu horisonten, så kom næsten umiddelbart derefter et til og så endnu flere.

Og den stemme, han før havde hørt, lød endnu stærkere og gentog: "Oh! Hvor jeg elsker dig! Hvor jeg elsker dig!" Og Yvette kendte godt stemmen, det var hendes moders.

En stor lunken vanddråbe faldt på hendes pande, en lille, næsten umærkelig raslen lød igennem bladene; det var regnen, der begyndte.

Så hørtes der en fjern støj, som kom nærmere, en forvirret lyd, som vindens susen i grenene, det var den tunge skylregn, der slog ned over jorden, floden, træerne. I nogle øjeblikke strømmede vandet ned omkring hende og plaskede over hende

som et styrtebad. Hun rørte sig ikke, hun tænkte kun på, hvad de gjorde på terrassen.

Hun hørte dem rejse sig og gå op på deres værelser. Døre blev lukkede inde i huset, og den unge pige gav efter for den uimodståelige trang til at få noget at vide, som pinte hende og bragte hende ud af sig selv, løb ud på trappen og åbnede sagte hoveddøren. Hun ilede i den voldsomme regn tværs over græsplænen og skjulte sig imellem nogle træer for at se på vinduerne.

Et eneste, hendes moders, var oplyst. Og pludselig viste to skygger sig ved siden af hinanden i den oplyste firkant, som vinduet dannede. De nærmede sig hinanden og blev til en, og da et nyt lyn kastede en pludselig, blændende lysstrøm over husets facade, så hun dem omfavne hinanden med armene om hinandens hals.

Da råbte hun, så højt hun kunne, ude af sig selv, uden at vide eller tænke over, hvad hun gjorde, med gennemtrængende stemme, som man råber for at underrette folk om, at de er i livsfare:

"Mama!"

Hendes fortvivlede råb tabte sig i plaskregnen, men parret skiltes uroligt, og den ene af skyggerne forsvandt, mens den anden søgte at opdage noget i havens tætte mørke.

Så blev Yvette bange for at blive overrasket og for at møde sin moder i det øjeblik. Hun fo'r hen imod huset, gik hurtigt op ad trappen, idet hun efterlod en hel strøm af vand, som løb ned ad trinnene, og hun lukkede sig inde på sit værelse, bestemt på ikke at åbne sin dør for nogen.

Uden at skille sig af med sin pjaskvåde kjole, der klistrede sig til hende, faldt hun på knæ og foldede hænderne, idet hun i sin nød anråbte Himlen om beskyttelse, den hemmelighedsfulde, overnaturlige hjælp, som man påkalder i fortvivlede øjeblikke.

De stærke lyn kastede hvert sekund et hvidligt lys ind over værelset, hun så pludselig sig selv i spejlet i skabsdøren med det opløste, gennemvåde hår; så besynderlig så hun ud, at hun ikke kendte sig selv.

Hun blev længe stående dér, så længe, at uvejret stilnede af, uden at hun lagde mærke til det.

Regnen hørte op, et svagt lysskær viste sig på den endnu skydækkede himmel, og en lun, liflig, frisk duft, som af våde blade og vådt græs kom ind ad det åbne vindue.

Yvette rejste sig, tog uden at tænke over, hvad hun gjorde, da våde og kolde klæder af og gik i seng. Så blev hun liggende med blikket vendt mod den gryende dag. Så græd hun igen, og så gav hun sig til at tænke.

Hendes moder havde en elsker! Hvilken skændsel! Men hun havde læst så mange bøger, hvor kvinder, selv mødre, således hengav sig, for derpå ved romanens slutning at komme til ære og værdighed, at hun ikke var så overvættes forbavset over at finde sig selv indviklet i et drama, der lignede alle dem, hun havde læst. Hendes første voldsomme sorg, som fremkaldtes ved den grusomme overraskelse, blev allerede mindre heftig ved den forvirrede erindring om lignende situationer. Hendes tanker havde så ofte flakket om mellem sådanne tragiske hændelser, som romanforfatterne på romantisk vis fremkaldte, at den frygtelige opdagelse lidt efter lidt forekom hende som

fortsættelsen af en føljeton, som hun dagen før havde begyndt på. Hun sagde til sig selv:

"Jeg vil frelse min moder."

Denne heltemodige beslutning beroligede hende næsten, hun syntes, hun voksede ved den og følte sig pludselig stærk, rede til at ofre sig og til at kæmpe. Og hun tænkte over de midler, hun ville komme til at anvende. Et eneste forekom hende godt, det passede med hendes romantisk anlagte natur. Og hun forberedte sig til den samtale, hun skulle have med marquisen, ligesom en skuespiller forbereder sig til den scene, han skal spille.

Solen var stået op. Tjenerne begyndte at røre sig i huset. Kammerpigen kom med chokoladen. Yvette lod hende sætte bakken på bordet og sagde:

"De kan sige til min moder, at jeg ikke er rask, at jeg vil blive liggende, til herrerne er rejst, at jeg ikke har kunnet sove i nat, og at jeg beder om ikke at blive forstyrret. Jeg vil prøve på at hvile mig lidt."

Pigen så forbavset på den våde kjole, der som en klud lå på gulvet.

"Frøkenen har altså været ude?" sagde hun.

"Ja, jeg var ude at spadsere i regnen for at forfriske mig."

Pigen tog skørterne, strømperne, de smudsige støvler, så gik hun ud med klæderne, der var så våde, som om de havde tilhørt et druknet menneske, forsigtigt kastet over den ene arm.

Og Yvette ventede, hun vidste nok, at hendes moder ville komme.

Marquisen kom ind, ved de første ord, kammerpigen sagde, var hun sprunget ud af sengen, for hun havde været urolig,

siden råbet: "Moder" havde lydt til hende ude fra mørket.

"Hvad fejler du?" sagde hun.

Yvette så på hende og stammede:

"Jeg fejler ... jeg fejler ..."

Så blev hun pludselig overvældet af en voldsom sindsbevægelse og brød ud i en hulken.

Marquisen spurgte igen forbavset:

"Møn hvad fejler du dog?"

Da glemte hun alle sine planer og sine vel forberedte fraser, skjulte sit ansigt i begge hænder og stammede: "Å, moder, å, moder!"

Fru Obardi blev stående foran sengen. Hun var alt for bevæget til rigtig at forstå, hvad det skulle betyde, men hun gættede med det skarpe instinkt, som var hendes styrke, næsten det hele.

Da Yvette ikke kunne tale for tårer, blev hendes moder til sidst træt af at vente, og da hun følte, at det måtte komme til en frygtelig forklaring mellem dem, spurgte hun pludselig:

"Nå, vil du så sige mig, hvad der går af dig!"

Yvette kunne næppe få svaret frem:

"I nat ... har jeg set ... dit vindue."

Marquisen blev meget bleg og sagde:

"Nå! og så?"

Datteren gentog hulkende:

"O, moder, moder!"

Nu blev fru Obardis frygt og forlegenhed til vrede, hun trak på skuldrene og vendte sig for at gå.

"Jeg tror virkelig, du er forstyrret. Når det er forbi, kan du lade mig det vide."

Men den unge pige tog pludselig begge hænder bort fra sit tårevædede ansigt,

"Nej! ... Hør! ... Jeg må tale med dig ... Hør ... Du skal love mig ... vi vil begge rejse meget langt bort – ud på landet – og vi vil leve som bønder – og ingen skal få at vide, hvad der er blevet af os! Moder, jeg beder dig, jeg bønfalder dig, vil du gøre det?"

Marquisen blev forbløffet stående midt i værelset. Hun havde i sine årer folkets irritable blod. Men så blandede en følelse af skam, moderens undseelse, sig med en ubestemt frygt, og den fortvivlelse, som en lidenskabelig kvinde føler, når hendes kærlighed trues. Hun gyste og var lige rede til at bede om tilgivelse og til at begå en hvilken som helst voldsom handling.

"Jeg forstår dig ikke," sagde hun.

Yvette vedblev:

"Jeg har set dig ... moder ... i nat ... du må ikke mere ... hvis du blot vidste ... vi må rejse bort sammen ... jeg skal holde så meget af dig, at du glemmer ..."

Fru Obardi sagde med skælvende stemme:

"Hør nu, min pige, der er ting, som du endnu ikke forstår. Nuvel ... glem ikke ... glem endelig ikke ... at jeg forbyder dig ... nogen sinde ... at tale til mig ... om de ting."

Men nu tog den unge pige sig pludselig over at spille den frelsende engels rolle, som hun havde foresat sig; hun sagde i en bestemt tone:

"Nej, moder, jeg er ikke noget barn længere, jeg har ret til at vide besked. Jeg ved, at vi modtager ilde berygtede mennesker, eventyrere, jeg ved også, at folk af den grund ikke har agtelse for os. Jeg ved endnu mere. Men det må vi ikke gøre mere, forstår du? Jeg vil ikke have det. Yi vil rejse bort; du må sælge

dine juveler, vi vil arbejde, hvis det behøves, og leve som hæderlige kvinder et eller andet sted meget langt herfra. Og hvis jeg kunne blive gift, nå, så meget des bedre ville det være."

Hendes moder så opbragt på hende med sine sorte øjne. Hun svarede:

"Du er rent vild. Vil du nu gøre mig den tjeneste at stå op og komme ned og spise frokost med os andre!"

"Nej, moder. Der er én, som jeg ikke vil se mere, – du forstår mig nok. Han må bort, eller også går jeg min vej. Du må vælge mellem ham og mig."

Hun havde sat sig til rette i sengen og hævede stemmen, idet hun talte på samme måde som man taler på scenen; endelig havde hun det drama, hun havde drømt om, hun glemte næsten sin sorg for kun at huske på sin mission.

Marquisen gentog bestyrtet:

"Men du er jo rent vild ..."

Hun kunne ikke finde på andet at sige.

Yvette vedblev med teatermæssigt eftertryk på ordene:

"Nej, moder, den mand må forlade huset, eller også må jeg gå bort, for jeg viger ikke."

"Og hvor vil du gå hen? Hvad vil du tage dig for?"

"Det ved jeg ikke, det bryder jeg mig kurlidt om ... Jeg vil have, at vi skal være hæderlige kvinder."

Dette ord "hæderlige kvinder", som hun stadig gentog, fremkaldte hele kurtisanens raseri hos marquisen, og hun råbte:

"Ti stille! Jeg tillader dig ikke at tale således til mig. Jeg er lige så meget værd som enhver anden, forstår du? Ja, jeg er en

kurtisane, og jeg er stolt af det; hæderlige kvinder kan ikke måle sig med mig."

Yvette så forfærdet på hende og stammede:

"O, moder!"

Men marquisen blev mere og mere ophidset, hun vedblev:

"Nå ja, jeg er en kurtisane. Og hvad så? Hvis jeg ikke var det, så ville du nu være en kokkepige, ligesom jeg en gang var, du ville gå på arbejde for tredive sous om dagen, du ville komme til at vaske køkkentøj, din frue ville sende dig til slagteren, og hun ville smide dig på porten, hvis du gik og drev, mens du nu går og driver hele dagen, fordi jeg er en kurtisane. Ser du det! Når man kun er tjenestepige, en stakkels pige med halvtreds francs i sparepenge, så må man se at redde sig fra at krepere af sult, så godt man kan, og for os er der kun én udvej – forstår du? Der er kun én udvej, når man er tjenestepige! Vi kan ikke få gode stillinger, og vi kan heller ikke drive børsspekulation; vi har ikke andet end vort legeme."

Hun slog sig for brystet som en bodfærdig, der bekender sin synd, og gik rød og ophidset hen imod sengen:

"Så meget des værre, hvis man er smuk, så må man leve af dét eller lide nød hele sit liv ... hele sit liv ... der er ikke noget valg."

Så vendte hun pludselig tilbage til sin yndlingsidé:

"Og se nu til de hæderlige kvinder! Det er dem, som er slette, for *dem* er der ingen, som tvinger. De har penge nok at leve af og more sig for, og de tager mænd af lastefuldhed. Det er dem, som er slette fruentimmer."

Hun stod ved siden af Yvette, som havde lyst til at råbe "hjælp", til at løbe bort, og som græd højt ligesom et barn, der

bliver pryglet.

Marquisen tav, så på sin datter, og da hun så, hvor fortvivlet hun var, følte hun selv smerte, samvittighedsnag, medlidenhed; hun lod sig falde ned på sengen, bredte armene ud og gav sig til at hulke, idet hun stammede:

"Min stakkels lille pige, min stakkels lille pige, hvis du vidste, hvor du bedrøver mig."

De græd begge længe.

Marquisen, som ikke kunne blive ved at sørge, rejste sig endelig. Hun sagde ganske sagte:

"Ja, min søde pige, sådan er det nu, der er ikke noget at sige til det. Man kan ikke forandre det nu. Vi må tage livet, som det falder."

Yvette blev ved at græde.

Slaget havde været alt for hårdt og uventet, til at hun kunne tænke over sagen og komme til ro.

Hendes moder vedblev:

"Nå, stå nu op og kom ned og spis frokost, for at ingen skal mærke noget."

Den unge pige rystede på hovedet uden at kunne tale, endelig sagde hun langsomt med hulkende stemme:

"Nej, moder, du ved, hvad jeg har sagt dig, jeg forandrer ikke mening. Jeg går ikke ud af mit værelse, før de er rejst. Jeg vil aldrig, aldrig mere se nogen af de mennesker. Hvis de kommer igen, så ... så ... får du mig ikke mere at se."

Marquisen havde tørret sine øjne og hviskede udmattet af sindsbevægelse:

"Nå, tænk nu efter og vær fornuftig."

Derpå tilføjede hun efter et øjebliks tavshed:

"Ja, det er bedre, at du hviler dig i dag. Jeg kommer og ser til dig i eftermiddag."

Hun kyssede sin datter på panden og var allerede noget roligere, da hun gik for at klæde sig på.

Yvette rejste sig, så snart hendes moder var borte, og løb hen for at skyde slåen for døren; hun ville være ene, ganske ene. Derpå gav hun sig til at tænke.

Kammerpigen bankede på, da klokken var hen ad elleve, og spurgte igennem døren:

"Fru marquisen spørger, om frøkenen ikke ønsker noget til frokost?"

Yvette svarede:

"Jeg er ikke sulten. Jeg ønsker kun at være i fred!"

Og hun blev liggende i sengen, som om hun virkelig havde været syg.

Hen ad klokken tre, blev der banket på igen. Hun spurgte:

"Hvem er det?"

Det var hendes moders stemme.

"Det er mig, min søde pige, jeg kommer for at se, hvordan du har det."

Hun betænkte sig. Hvad skulle hun gøre? Hun lukkede op og lagde sig atter.

Marquisen kom hen til hende og talte med dæmpet stemme som til en rekonvalescent:

"Nå, har du det bedre? Du vil ikke spise et æg?"

"Nej tak, slet intet."

Fru Obardi havde sat sig ved sengen. De tav en stund, til sidst sagde hun, da datteren fremdeles lå ubevægelig med hænderne mat hvilende på lagnerne:

"Vil du ikke stå op?"

Yvette svarede:

"Jo, om lidt."

Så vedblev hun langsomt, i en alvorlig tone:

"Jeg har tænkt meget over sagen, moder, og nu skal du høre ... min beslutning. Lad fortiden være glemt, lad os ikke mere tale om den. Men fremtiden skal være anderledes ... eller også ... eller også ved jeg, hvad jeg har at gøre. Nu må det være forbi."

Marquisen, som troede, at hun var færdig med forklaringerne, blev lidt utålmodig, det gik nu virkelig for vidt. Det store tossede pigebarn burde for længe siden være blevet sat ind i forholdene. Men hun svarede ikke og gentog:

"Står du så op?"

"Ja, det vil jeg gerne."

Hendes moder tog sig da på at gøre tjeneste som kammerpige, hun gav hende strømperne, korsettet, skørterne, og derefter kyssede hun hende.

"Vil du gå en tur før middag?"

"Ja, moder."

De spadserede langs med vandet og talte hele tiden om ganske dagligdags ting.

4

Den næste morgen tidlig gik Yvette alene ud og satte sig på det sted, hvor Servigny havde læst historien om myrerne for hende. Hun sagde til sig selv:

"Jeg går ikke herfra, før jeg har taget en beslutning."

Foran hende, ved hendes fødder, løb vandet, det rindende vand i den strømmende flodarm fuldt af hvirvler, rislede og brusede det i den dybe understrøm.

Hun havde allerede betragtet sagen fra alle sider og overvejet alle midler til at slippe over vanskelighederne.

Hvad skulle hun gøre, hvis hendes moder ikke samvittighedsfuldt opfyldte den betingelse, hun havde stillet hende, ikke gav afkald på det liv, den omgangskreds, på alt, for at rejse til et fjernt land og der skjule sig med hende?

Hun kunne rejse alene, flygte bort. Men hvorhen? Hvorledes? Hvad skulle hun leve af?

Af sit arbejde? Men hvilket? Hvem skulle hun henvende sig til for at finde arbejde? Og desuden – det tarvelige, beskedne liv, som arbejderskerne, folkets døtre, førte, forekom hende uværdigt for hende. Hun tænkte på at blive lærerinde, som de unge piger i romanerne, og på, hvorledes husets søn skulle blive forelsket i hende og derefter gifte sig med hende. Men så måtte hun være af fornem slægt; når den opbragte fader bebrejdede hende, at hun havde stjålet hans søns kærlighed, måtte hun kunne svare i en stolt tone:

"Jeg hedder Yvette Obardi."

Det kunne hun ikke. Og desuden ville selv det være en triviel, forslidt udvej.

Klostret var ikke stort bedre. Hun følte desuden ikke kald til at leve som en nonne, da hendes religiøsitet kun ytrede sig periodisk og på en flygtig måde. Ingen kunne frelse hende ved at gifte sig med hende, fordi hun var, hvad hun var! Ingen hjælp kunne hun modtage af en mand, der var ingen optænkelig udvej.

Og desuden ville hun jo udføre en eller anden virkelig stor gerning, en eller anden dygtig og energisk handling, der skulle tjene til eksempel for andre, – og hun besluttede til sidst, at hun ville dø.

Hun tog den beslutning ganske pludseligt, som om det gjaldt en rejse, uden at tænke over sagen, uden at vide, hvad døden er, uden at forstå, at efter den kan man ikke begynde på ny, at den er en bortrejse for bestandig, et evigt farvel til Jorden, til livet.

Hun var straks rede til at tage denne yderliggående beslutning – med den letsindighed, som findes hos unge, eksalterede gemytter.

Og hun tænkte på det middel, hun ville anvende. Men det ene var lige så pinligt og voveligt som det andet, og den vold, hun ville blive nødt til at bruge mod sig selv, var hende imod.

Hun opgav hurtigt dolk og revolver, – som kunne såre uden at dræbe, som kunne lemlæste eller vansire hende, og som kræver en øvet og sikker hånd – strikken, som har noget simpelt ved sig – fattigmands grimme, latterlige middel til at tage livet af sig – drukning, fordi hun kunne svømme. Tilbage blev altså gift, men hvilken? Næsten alle slags fremkalder opkastning og smerter. Hun ville hverken lide smerter eller

have opkastninger. Så tænkte hun på kloroform, da hun i et blad havde læst om, hvordan en ung kone havde båret sig ad med at dræbe sig med det.

Hun følte straks et slags glæde over sin beslutning, en dyb, inderlig følelse af stolthed. Nu skulle de se, hvad hun var, og hvad hun duede til.

Hun til tog Bougival, gik ind til apotekeren og bad ham om lidt kloroform til en tand, som hun havde ondt i. Manden, som kendte hende, gav hende en ganske lille flaske af det bedøvende middel.

Derpå spadserede hun til Croissy, hvor hun skaffede sig en anden flakon med gift. Hun fik en tredje i Chatou, en fjerde i Rueil, og kom for sent hjem til frokost. Da hun var meget sulten efter den vandring, spiste hun med den gode appetit, som folk har, når de har taget motion.

Hendes moder, der var glad ved at se hende spise så godt, følte sig endelig beroliget og sagde til hende, da de rejste sig fra bordet:

"Alle vore venner kommer og tilbringer søndagen her. Jeg har indbudt fyrsten, signoren og hr. de Belvigne."

Yvette blev lidt bleg, men svarede ikke.

Hun gik næsten øjeblikkelig ud, hen til banegården, hvor hun løste billet til Paris.

Og hele eftermiddagen gik hun fra det ene apotek til det andet og købte hvert sted nogle dråber kloroform.

Hun kom hjem om aftenen med lommerne fulde af små flasker.

Den næste dag bar hun sig ad på samme måde, og da hun tilfældigvis kom ind til en materialhandler, fik hun på én gang

en kvart liter.

Hun gik ikke ud om lørdagen; himlen var skyet, og det var lummert; hun tilbragte hele dagen liggende på en stråchaiselong på terrassen.

Hun tænkte næsten ikke på noget som helst og var meget rolig og besluttet.

Den næste dag tog hun en blå dragt på, som klædte hende meget godt; hun ville være smuk.

Da hun så sig i spejlet, sagde hun med ét til sig selv:

"I morgen er jeg død." Og en ejendommelig skælven gennemfo'r hende. "Død! Jeg kan ikke mere tale, ikke mere tænke, ingen ser mig. Og jeg ser ikke mere noget af alt det!"

Hun så nøje på sit eget ansigt, som om hun aldrig før havde lagt mærke til det, og undersøgte især sine øjne, idet hun opdagede tusinde nye ting hos sig selv, et eller andet hemmeligt udtryk i sit ansigt, som hun ikke kendte, og var så forbavset over at se sig selv, som om hun stod overfor en fremmed, en ny veninde.

Hun sagde til sig selv:

"Det er mig, det er mig, som står der i det spejl. Hvor det er underligt, at se sig selv. Og hvis vi ikke havde et spejl, ville vi aldrig lære os selv at kende. Alle andre ville vide, hvordan vi er, men vi ville ikke selv vide det."

Hun tog sine lange fletninger og lagde dem frem på brystet, idet hun med blikket fulgte alle sine bevægelser, alle sine stillinger.

"Hvor jeg er smuk," tænkte hun. "I morgen vil jeg være død og ligge der på min seng."

Hun så på sin seng, og det forekom hende, at hun så sig selv ligge udstrakt der, så hvid som lagnerne.

"Død. Om otte dage vil dette ansigt, disse øjne, disse kinder, ikke være andet end en bunke råddenskab i en kiste nede under jorden."

En frygtelig angst greb hende,

Den strålende sol skinnede over markerne, og den milde morgenluft strømmede ind ad vinduet.

Hun satte sig ned og tænkte over det ord: Død. Det var, som om verden var ved at forsvinde for hende; men nej, der var jo intet forandret i den verden, ikke en gang hendes værelse. Ja, hendes værelse var stadig det samme med den samme seng, de samme stole, det samme toiletbord, men hun ville være borte for bestandig, og ingen andre end måske hendes moder ville være bedrøvet.

Folk ville sige: "Hvor var hun nydelig, den lille Yvette!" Det var det hele. Og da hun så på sin hånd, som hun støttede mod stolearmen, tænkte hun igen på den råddenskab, på den sorte, stinkende masse, som hendes legeme ville blive til. Igen fo'r der en gysen igennem hende, og hun kunne ikke rigtig begribe, hvorledes hun kunne forsvinde, uden at hele Jorden blev tilintetgjort, i den grad forekom det hende, at hun var en del af alt, af landet, luften, solskinnet, livet.

Latterudbrud hørtes fra haven, en stærk lyd af stemmer og råben, den støjende munterhed hos et selskab, der lige er kommet på landet, og hun kendte hr. de Belvignes velklingende stemme, der sang:

Jeg står ved dit vindue,
o, vis dig, du skønne!

Hun rejste sig uvilkårlig og gik hen for at se ud. Alle klappede i hænderne. Dér var de alle fem tillige med to andre herrer, som hun ikke kendte.

Hun fo'r pludselig tilbage og følte en stikkende smerte ved den tanke, at disse mænd kom for at more sig hos hendes moder, en kurtisane.

Frokostklokken ringede.

"Jeg vil vise dem, hvorledes man dør," sagde hun til sig selv.

Hun gik med faste skridt ned ad trappen, med en beslutbethed som de kristne martyrer, når de trådte ind på arenaen, hvor løverne ventede på dem.

Hun gav dem hånden og smilede venligt, men lidt stolt. Servigny spurgte hende:

"Er De mindre gnaven i dag, mamsel?"

Hun svarede i, en streng, besynderlig tone:

"I dag vil jeg gøre dumheder. Jeg er i mit pariserhumør. Tag Dem i agt."

Derpå vendte hun sig til hr. de Belvigne:

"Det er Dem, som skal være min Patito, min lille Malvoisie. Efter frokost tager jeg Dem alle med til festen i Marly."

Der var nemlig fest i Marly den dag. De to nyankomne, grev de Tamine og marquis de Briquetot, blev præsenterede for hende.

Under måltidet talte hun ikke meget og samlede al sin viljestyrke for at være lystig om eftermiddagen, for at de ikke skulle gætte, men blive så meget mere forbavsede og sige: "Hvem kunne have anet det? Hun lod så lykkelig og tilfreds!"

Hvad kan der dog foregå i sådan et lille hoved?

Hun gjorde sig umage for ikke at tænke på aftenen, på den time, hun havde valgt, da de alle ville være på terrassen.

Hun drak så meget vin, hun kunne, for at stimulere sig, og dertil to små glas fin champagne, og hun var rød og lidt fortumlet, da hun rejste sig fra bordet; varm og ophidset, som hun nu var blevet, syntes hun, at hun var parat til alt.

"Afsted!" råbte hun.

Hun tog hr. de Belvignes arm og stillede de andre op til afmarch:

"Nå, De skal være min bataljon! Servigny, jeg udnævner Dem til sergent, De skal holde Dem til højre, uden for rækkerne. Så skal De lade den fremmede garde, de to udlændinge, fyrsten og signoren, gå i spidsen, bagefter går de to rekrutter, der i dag for første gang bærer våben – march!"

De gik. Servigny gav sig til at efterligne hornblæseren, mens de to nyankomne lod, som om de slog på tromme. Hr. de Belvigne sagde sagte, lidt forvirret:

"Frøken Yvette, vær nu fornuftig, De kompromitterer Dem."

Hun svarede:

"Det er Dem, jeg kompromitterer, Raisiné. Hvad mig angår, bryder jeg mig ikke en pille om det. I morgen er det glemt. Men det er jo kedeligt for Dem. De skulle ikke gå ud med pigebørn som mig."

De gik igennem Bougival til stor forbavselse for folk, der var ude at spadsere. Alle vendte sig om, landboerne kom frem i deres døre, de rejsende på den lille jernbane mellem Rueil og Marly hujede ad dem, mændene stod på perronerne og råbte:

"I vandet med dem ...!"

Yvette marcherede på militær vis og holdt Belvigne ved armen, som om han var en fange, hun trak af med. Hun lo ikke, hendes ansigt var blegt og alvorligt med et udtryk af ildevarslende urokkelig ro. Servigny holdt op med at blæse i trompet for at hyle kommandoråb. Fyrsten og signoren morede sig udmærket og fandt, at det hele var meget morsomt, og vidnede om en forfinet smag. De to unge mennesker slog i et væk på tromme.

Da de kom til festpladsen, vakte de et livligt røre. Pigerne klappede, de unge mennesker lo hånligt, en tyk herre, som spadserede med sin kone under armen, erklærede med en skygge af misundelse:

"Der er nogle, som ikke keder sig."

Hun så karrusellen og tvang Belvigne til at sætte sig op på højre side af hende, mens hendes detachement bagfra klatrede op på træhestene, som drejede rundt. Da turen var forbi, ville hun ikke stå af og tvang sin eskorte til at køre fem gange i træk rundt, til stor glæde for publikum, som råbte vittigheder til dem. Hr. de Belvigne var grøn i ansigtet og havde kvalme, da han steg af.

Så gav hun sig til at strejfe om mellem træboderne. Hun tvang alle sine herrer til at lade sig veje midt i en kreds af tilskuere. Hun fik dem til at købe det latterligste legetøj, som de måtte bære i deres arme. Fyrsten og signoren begyndte at finde, at spøgen gik for vidt. Kun Servigny og de to trommeslagere tabte ikke modet.

De kom endelig til den anden ende af landsbyen. Da så hun på sine ledsagere med et ejendommeligt udtryk, med et ondskabsfuldt, lunt blik, og et nyt mærkeligt indfald fo'r

igennem hendes hoved, hun lod dem stille sig op på den højre flodbred.

"Den, som elsker mig højest, må springe i vandet," sagde hun.

Ingen ville springe ud. En mængde mennesker stimlede sammen bag ved dem. Nogle kvinder med hvide forklæder på stod aldeles himmelfaldne og så til. To soldater med røde benklæder lo fjollet.

Hun gentog:

"Der er altså ikke én af Dem, der er i stand til at kaste sig i vandet, når jeg ønsker det?"

Servigny mumlede:

"Det var ellers kedeligt nok."

Og med et spring var han ude i floden.

Vandet sprøjtede helt op til Yvettes fødder,

En mumlen af forbavselse og lystighed hørtes fra mængden.

Da tog den unge pige et lille stykke træ op fra jorden, kastede det ud i strømmen og råbte:

"Bring hid!"

Den unge mand gav sig til at svømme, tog det flydende stykke i munden som en hund, steg derpå op på flodbredden og præsenterede hende det, idet han bøjede det ene knæ.

Yvette tog det.

"Det var pænt gjort," sagde hun.

Og med et venskabeligt dask lod hun hånden glide hen over hans hår.

En tyk dame udbrød indigneret:

"At man kan gøre sådan noget!"

En anden sagde:

"Det var en rar morskab!"

En mand ytrede:

"Det skulle jeg ikke have noget af, at tage bad for en pigelils skyld!"

Hun tog igen Belvignes arm og kastede ham følgende ord i ansigtet:

"De er ikke andet end en gæsling, min ven, De ved ikke, hvad De er gået glip af."

De gik tilbage; hun kastede forbitrede blikke til de forbigående.

"Hvor alle de mennesker ser dumme ud," sagde hun.

Derpå så hun sin ledsager ind i ansigtet og tilføjede:

"Det gør De for resten også."

Hr. de Belvigne bukkede. Da hun vendte sig, så hun, at fyrsten og signoren var forsvundet. Servigny drev af vand og så mørk og misfornøjet ud. Han blæste ikke længere på trompet, men gik med en melankolsk mine ved siden af de to unge mennesker, som ikke mere slog på tromme.

Hun lo kort.

"Det lader til, at De har fået nok. Og det er dog ellers det, De kalder at more Dem, er det ikke? Derfor er De kommet, og jeg har givet Dem morskab for Deres penge."

Derpå vandrede hun af sted uden at sige noget, og pludselig så Belvigne, at hun græd. Han spurgte bestyrtet:

"Men hvad fejler De dog?"

Hun mumlede:

"Lad mig være i fred, det vedkommer ikke Dem."

Men han var tåbelig nok til at trænge ind på hende:

"Men frøken, hvad er dog i vejen? Lad os høre! Har nogen plaget Dem?"

Hun gentog utålmodig:

"Så ti dog stille!"

Så kunne hun ikke længere modstå den følelse af sorg, som lå tungt på hende, hun gav sig med et til at hulke så voldsomt, at hun ikke kunne gå videre.

Hun dækkede sit ansigt med begge hænder og stønnede med en rallende lyd i halsen, næsten kvalt af sin voldsomme fortvivlelse.

Belvigne stod helt fortabt ved siden af hende og gentog:

"Jeg forstår det slet ikke."

Men Servigny trængte sig hurtigt frem.

"Lad os gå hjem, mamsel, det er ikke værd, folk ser os græde på gaden. Hvorfor gør De sådanne galskaber, når De bagefter bliver så bedrøvet over det?"

Han tog hende ved armen og trak hende med sig. Men så snart de kom til villaens port, gav hun sig til at løbe tværs over haven, op ad trappen og lukkede sig inde på sit værelse.

Hun viste sig først, da der skulle spises til middag, og var meget bleg og alvorlig. Alle de andre var lystige nok. Servigny havde hos en landhandler købt en hel arbejderdragt: fløjlsbenklæder, en blomstret skjorte, bluse og en tyk stok, og talte ligesom simple folk.

Yvette længtes efter at blive færdig, da hun var bange for, at modet skulle svigte hende. Så snart kaffen var drukket, gik hun op på sit værelse.

Hun hørte de glade stemmer under sit vindue. Signoren kom med tvetydige vittigheder og kluntede ordspil.

Hun lyttede til dem i en fortvivlet sindsstemning. Servigny, som havde fået lidt for meget, efterlignede en drukken arbejder og kaldte marquisen madmoder. Med ét sagde han til Saval:

"Hej, husbond!"

Alle brød ud i en lydelig latter.

Da tog Yvette en beslutning. Hun tog først et stykke papir og skrev på det:

"Bougival, søndag kl. 9, aften.

Jeg dør for ikke at blive et holdt fruentimmer.

Yvette".

Og derpå som postscriptum:

"Farvel, kære moder, tilgiv mig."

Hun forseglede konvolutten og adresserede det til fru marquise Obardi.

Derpå rullede hun sin chaiselong hen til vinduet, trak et lille bord så nær til sig, at hun kunne nå det med hånden, og stillede den store flaske kloroform på det ved siden af en håndfuld vat.

Et uhyre stort rosentræ, fuldt af blomster, nåede helt op til hendes vindue og sendte sin søde, svage duft med lette pust ud i mørket, hun standsede et øjeblik for at indånde den. Månen strålede på den mørke himmel, den var i første kvarter, ligesom lid hakket i kanten til venstre og undertiden sløret af en let tåge.

Yvette tænkte:

"Jeg skal dø! Jeg skal dø!" Og hun var nær ved at kvæles af hulken, det var, som om hendes hjerte skulle briste. Hun følte

ligesom en trang til at bede én eller anden om nåde, til at blive frelst og blive elsket.

Servignys stemme lød op til hende. Han fortalte en smudsig historie, som hvert øjeblik blev afbrudt af latterudbrud. Marquisen selv var den lystigste af alle. Hun gentog uophørligt:

"Der er ingen andre end han, som forstår sådan noget! Ha, ha, ha!"

Yvette tog flasken, trak den op og hældte lidt af indholdet på bomulden. En stærk, ejendommelig sød lugt udbredte sig i værelset, hun førte vattet til sine læber og indåndede så pludseligt den stærke irriterende lugt, at hun kom til at hoste. Så lukkede hun munden og indsugede i lange drag den dødbringende dunst, idet hun lukkede øjnene og gjorde sig umage for at bortjage enhver tanke af sin hjerne.

Det forekom hende først, at hendes bryst udvidede sig, blev større, og at hendes sjæl, som for nylig var tynget af sorger, blev let, som om den byrde, der trykkede den, var blevet løftet, lettet og var fløjet bort.

En kraftig, behagelig fornemmelse gennemtrængte hele hendes legeme, trængte ud i spidsen af hendes fødder og hænder, som en slags svag rus, en behagelig febertilstand.

Hun så, at bomulden var tør og forbavsedes over, at hun endnu ikke var død. Hendes sanser forekom hende skarpere, ligesom mere vågne.

Hun hørte hvert eneste ord, der blev sagt på terrassen. Fyrst Kravalov fortalte, hvorledes han havde dræbt en østrigsk general i en duel.

Og længere borte fra det omgivende land kom der lyde, som hun lyttede til: en hunds afbrudte gøen, skrubtudsernes korte

skrig, bladenes umærkelige raslen.

Hun tog igen flasken og vædede det lille stykke bomuld, så gav hun sig til at indånde lugten. I nogle øjeblikke var hun næsten bevidstløs, derpå fik hun igen den fortryllende følelse af velvære, som for lidt siden havde betaget hende.

To gange hældte hun kloroform på bomulden; nu var hun blevet begærlig efter denne moralske og fysiske fornemmelse, denne drømmende sløvhed, hun faldt hen i.

Det var, som om hun ikke længere havde kød og knogler, arme og ben. Alt det var ganske sagte, uden at hun lagde mærke til det, blevet taget fra hende. Kloroformen havde taget hendes legeme og kun ladet hende beholde tanker, der var mere vågne, livligere, rummeligere, friere end nogensinde før.

Hun huskede på tusinde ting, som hun havde glemt, de mindste småting fra sin barndom, ubetydeligheder, som fornøjede hende. Hendes ånd fik pludselig en hidtil ukendt bevægelighed og sprang fra den ene tankerække til den anden, fo'r igennem hundrede hændelser, strejfede om i fortiden og fortabte sig i det, hun havde håbet af fremtiden. Og hun følte et vist sanseligt trylleri, en guddommelig glæde ved at tænke således. Hun hørte stadig stemmerne, men hun kunne ikke skelne ordene, de fik en anden betydning for hende. Hun fordybede sig, forvildede sig i en slags ejendommelig, afvekslende eventyrkomedie.

Hun sad i en stor båd, der sejlede langs med et dejligt, helt blomsterdækket land. Hun så folk på bredden, og disse folk talte meget højt, derefter var hun på landjorden, uden at hun gjorde sig regnskab for, hvorledes hun var kommet der; og

Servigny kom i fyrstelig dragt for at hente hende og tage hende med til en tyrefægtning.

Gaderne var fulde af mennesker, som passiarede, og hun lyttede til disse samtaler, som ikke forbavsede hende, det var, som om hun kendte de mennesker, der førte dem, for igennem sin drømmende rus hørte hun stadig sin moders venner le og passiare på terrassen.

Så forsvandt det hele.

Derefter vågnede hun op med en så liflig fornemmelse af søvndrukkenhed, at hun havde møje med at samle sine tanker.

Hun var altså endnu ikke død.

Men hun havde en så behagelig følelse af hvile, af et sådant fysisk velvære, at hun slet ikke forhastede sig med at få ende på det! Hun ønskede, at denne henrivende sløvhedstilstand kunne vare evigt.

Hun trak vejret langsomt og så på månen, som skinnede på træerne lige over for hende. Der var noget, som var forandret i hendes sind. Hun tænkte ikke mere på samme måde som før. Kloroformen havde gjort hendes legeme blødagtigt og hendes sjæl veg, den havde beroliget hendes lidelser og dysset hendes ønske om at dø i søvn.

Hvorfor skulle hun ikke leve? Hvorfor skulle hun ikke lade sig elske og føre et lykkeligt liv? Alt forekom hende nu muligt og let og sikkert. Alt i livet var behageligt, godt og fortryllende. Men da hun ville blive ved at drømme, hældte hun igen det drømmebringende vand på bomulden og gav sig til at indsuge duften. Hun tog det kun en gang imellem bort, for ikke at tage for meget, for ikke at dø.

Hun betragtede månen og så en skikkelse i den, en kvindeskikkelse. Nu begyndte hun igen at falde hen i sine drømmerier, og opiumsrusens brogede billeder viste sig for hende. Kvindeskikkelsen gyngede sig midt på himlen, derefter sang den; den sang med velkendt stemme: "Kærlighedens halleluja".

Det var marquisen, som var gået ind for at sætte sig til fortepianoet.

Yvette havde nu vinger. Hun fløj en dejlig lys nat oppe over skove og floder. Hun frydede sig over at flyve, udbredte vingerne, slog med dem, båret af vinden, som af kærtegn.

Hun rullede sig i luften, som smøg sig om hende, og gled så hurtigt frem, at hun ikke havde tid til at se noget under sig, og nu sad hun ved bredderne af en dam med en snøre i hånden og medede.

Der var noget, der rykkede i snoren, som hun var ved at trække op af vandet, den tog med sig et prægtigt perlehalsbånd, som hun for nogen tid siden havde haft lyst til. Hun var slet ikke overrasket over det fund og så på Servigny, der sad ved siden af hende, uden at hun vidste, hvordan han var kommet; han medede ligesom hun og halede en karruselhest op af floden.

Så fik hun igen en fornemmelse, som om hun vågnede, og hun hørte, at nogen kaldte på hende nedenunder.

Det var hendes moder, som sagde:

"Sluk dog det lys."

Derefter lød Servignys stemme lystig og højrøstet:

"Sluk dog Deres lys, mamsel Yvette."

Og alle råbte i kor:

"Mamsel Yvette, sluk dog Deres lys!"

Hun hældte på ny kloroform på bomulden men da hun ikke ville dø, holdt hun det så langt fra sit ansigt, at hun kunne indånde den friske luft, mens den bedøvende duft udbredte sig i hendes værelse, for hun begreb, at de ville komme op til hende; og idet hun lagde sig ned i en stilling, som om hun var død, gav hun sig til at vente.

Marquisen sagde:

"Jeg er lidt urolig. Det lille tossehoved er faldet i søvn og har ladet lyset blive stående på bordet. Jeg vil sende Clémence op for at slukke det og for at lukke vinduet ud til balkonen; det er blevet stående åbent."

Lidt efter bankede kammerpigen på og kaldte:

"Frøken, frøken!"

Da ingen svarede, vedblev hun:

"Frøken! Fru marquisen beder Dem slukke Deres lys og lukke Deres vindue."

Clémence ventede lidt igen, så bankede hun stærkere og råbte:

"Frøken, frøken!"

Da Yvette ikke svarede, gik pigen ned og sagde til marquisen:

"Frøkenen må være faldet i søvn, jeg kan ikke få hende vækket, og døren er låset."

Fru Obardi mumlede:

"Hun kan da ikke blive liggende sådan."

Efter Servignys råd samlede de sig derefter alle under den unge piges vinduer og hylede i kor:

"Hurra – hurra – hurra – mamsel Yvette!"

Deres råb lød ud i den rolige nat, flød hen over den sovende egn, op imod månen, der svævede i den gennemsigtige luft, og de hørte lyden tabe sig ligesom larmen af et forbirullende jernbanetog. Da Yvette ikke svarede, ytrede marquisen:

"Blot der ikke er tilstødt hende noget; jeg begynder at blive bange."

Da plukkede Servigny de røde roser og de uudsprungne knopper af det rosentræ, som voksede langs med muren, og gav sig til at kaste dem ind i værelset gennem vinduet.

Ved det første kast skælvede Yvette og var lige ved at skrige. Nogle faldt på hendes kjole, andre på hendes hår, andre på sengen og dækkede hende med en regn af blomster.

Marquisen råbte igen med halvkvalt stemme:

"Nå, Yvette, svar!"

Så erklærede Servigny:

"Nej, det er virkelig unaturligt, jeg vil klatre op på balkonen."

Men signoren blev harmfuld.

"Nej, undskyld, det er en meget stor gunstbevisning, den gør jeg fordring på; det er et alt for godt middel ... det er et alt for heldigt øjeblik ... til at få et stævnemøde!"

Alle de andre, som troede, den unge pige ville gøre løjer med dem, råbte:

"Vi protesterer! Det er en alt for god lejlighed! Han må ikke klatre op! Han må ikke!"

Men marquisen gentog ængsteligt:

"Det bliver virkelig nødvendigt at se efter."

Fyrsten erklærede med en teatralsk gestus:

"Hun begunstiger hertugen, vi er forrådt."

"Lad os spille plat og krone om, hvem der skal klatre op," foreslog signoren.

Han trak et hundredfrancsstykke op af lommen.

Han begyndte med fyrsten.

"Plat," sagde han.

Det blev krone.

Fyrsten kastede efter tur stykket op og sagde til Saval:

"Hvilket skal det være?"

Saval sagde:

"Krone."

Det var plat.

Fyrsten stillede derefter alle de andre det samme spørgsmål. Alle tabte.

Servigny, som nu stod alene tilbage, erklærede med sit uforskammede udtryk:

"Det var som pokker! Han snyder!"

Russeren lagde hånden på hjertet og gav sin rival guldstykket, idet han sagde:

"Spil De selv, min kære hertug."

Servigny tog det og kastede det, idet han råbte:

"Krone!"

Det var plat.

Han bukkede og pegede på balkonpillen, idet han sagde:

"De må klatre op, fyrste."

Men fyrsten så sig om med en urolig mine.

"Hvad ser De efter?" spurgte signoren.

"Jeg ... jeg ... ville gerne have en stige."

Alle brød ud i en høj latter, og Saval gik frem og sagde:

"Vi vil hjælpe Dem."

Han løftede ham på sine herkuliske arme og indskærpede ham:

"Hæng Dem fast i balkonen."

Fyrsten hængte sig fast, og da Saval slap ham, blev han hængende og sparkede med benene i luften. Så greb Servigny de dinglende ben, der søgte efter et støttepunkt, og trak af al magt i dem; hænderne gav efter og fyrsten faldt som en livløs klump lige ned på hr. de Belvigne, der kom til for at støtte ham.

"Hvis tur er det nu?" spurgte Servigny.

Men ingen bød sig til.

"Nå, Belvigne, tag mod til Dem."

"Tak, kære ven, jeg sætter pris på at beholde mine ben hele."

"Kom, signor, De må være vant til at klatre."

"Jeg afstår Dem min plads, min kære hertug."

"Hm! Hm! *Så* meget er det mig virkelig ikke om at gøre."

Og Servigny gik omkring pillen og så opmærksomt på den.

Pludselig klyngede han sig med et sæt fast til balkonen, løftede sig op ved hænderne, gjorde et spring som en akrobat og forsvandt på balkonen.

Alle tilskuerne stod med næsen i vejret og klappede. Men han viste sig straks igen og råbte:

"Kom hurtigt! Hurtigt! Yvette er bevidstløs!"

Marquisen udstødte et højt skrig og fo'r op ad trappen.

Den unge pige lå som død, med lukkede øjne. Hendes moder kom ind og kastede sig fortvivlet over hende.

"Men sig mig dog, hvad hun fejler! Men hvad fejler hun dog?"

Servigny tog kloroformflasken op, der var faldet ned på gulvet, og sagde:

"Hun har kvalt sig ved kloroform."

Og han lagde sit øre til hendes bryst og tilføjede:

"Men hun er ikke død, vi kan få liv i hende. Har De noget ammoniak?"

Kammerpigen råbte fortvivlet:

"Hvilket? Hvad?"

"Sedativ-vand."

"Ja."

"Bring det straks, og lad døren stå åben, så her kan være frisk luft."

Marquisen var faldet på knæ og hulkede:

"Yvette! Yvette! Min datter, min lille pige! Hør, svar mig, Yvette! Mit barn! Å, min Gud, min Gud, hvad fejler hun dog?"

– De forstyrrede herrer vimsede om uden at udrette noget og bragte vand, servietter, glas og eddike.

– En af dem sagde:

"Det er bedst, hun bliver klædt af."

Og marquisen, som var helt ude af sig selv, forsøgte at afføre hende klæderne, men hun vidste ikke mere, hvad hun gjorde. Hendes hænder skælvede, hun blev forvirret og stønnede:

"Jeg ... jeg ... kan ikke! Jeg kan ikke ..."

Kammerpigen var kommet ind og bragte en flaske, som Servigny trak op og hældte halvdelen af på et lommetørklæde. Derpå trykkede han det mod Yvettes næse, så at hun fik som et kvælningsanfald.

"Det er godt," sagde han, "hun ånder. Det har ikke noget at betyde."

Og han vaskede hendes tindinger, hendes kinder, hendes hals med det stærktlugtende vand.

Derpå gjorde han tegn til kammerpigen, at hun skulle hægte den unge piges klæder op, og da hun ikke havde andet på end skørterne og chemisen, tog han hende i sine arme og bar hende hen til sengen, idet han skælvede ved berøringen af hendes varme legeme, hendes fugtige, unge barm, som han måtte trykke mod sin mund.

Da han havde lagt hende fra sig, var han ganske bleg.

"Hun vil komme til sig selv igen," sagde han, "det har intet at betyde."

For han havde hørt hendes vedvarende, regelmæssige åndedræt. Men da han så alle herrerne fæste blikket på Yvette, der lå på sengen, blev han betaget af en skinsyg forbitrelse og sagde, idet han gik hen imod dem:

"Mine herrer! Vi er alt for mange i dette værelse; vær så venlige at lade hr. Saval og mig være ene med marquisen."

Han talte i en kort, myndig tone. De andre gik straks bort.

Fru Obardi havde grebet sin elsker i sine arme og råbte med ansigtet vendt op imod ham:

"Frels hende ... Å, frels hende!"

Men Servigny havde vendt sig og så et brev ligge på bordet. Han greb det hastigt og læste adressen. Han tænkte:

"Måske er det bedst, at marquisen ikke får noget at vide om det."

Så rev han konvolutten i stykker og kastede et blik på de to linjer, det indeholdt:

"Jeg dør for ikke at blive et holdt fruentimmer.

Yvette.

Farvel, kære moder. Tilgiv mig."

"Det var pokkers," tænkte han ved sig selv. "Det må vi tænke over senere."

Han puttede brevet i sin lomme.

Derpå gik han hen til sengen, og den tanke faldt ham ind, at den unge pige var kommet til sin bevidsthed, men at hun ikke turde vise det – af skam eller ydmygelse eller frygt for spørgsmål.

Marquisen var nu faldet på knæ og lå og græd med hovedet støttet mod fodenden af sengen. Med ét sagde hun: "En læge! Vi må have en læge."

Men Servigny, som havde talt sagte med Saval, sagde til hende:

"Nej, det er forbi. Hør en gang, gå ud et minut, et eneste øjeblik, så lover jeg Dem, at hun skal kysse Dem, når De kommer igen."

Og baronen tog fru Obardi ved armen og trak hende med sig.

Så satte Servigny sig ved sengen, tog Yvettes hånd og sagde:

"Mamsel, hør en gang."

Hun svarede ikke. Hun følte sig så vel tilpas, hun lå så godt og varmt, at hun ønskede, hun aldrig behøvede at røre sig eller tale, og at hun altid kunne leve således, hun følte et ubeskriveligt velvære, som hun aldrig før havde kendt magen til.

Den lune natteluft blæste med tætte, fløjlsbløde, næsten umærkelige pust ind i værelset og hen over hendes ansigt. Det var som et kærtegn, et kys af vinden, som det langsomme forfriskende slag af en vifte, der var lavet af alle skovens blade og alle nattens skygger, af flodtågen og tillige af alle blomster,

for de roser, som var kastet ind i værelset og på hendes seng, og de, der slyngede sig op ad balkonen, blandede deres bedøvende duft med den friske nattebrise.

Hun inddrak med lukkede øjne denne gode luft, endnu dysset halvt i søvn af opiumsrusen, og nu ønskede hun slet ikke at dø, hun følte en stærk, bydende trang til at leve, være lykkelig ligegyldig på hvilken måde, og til at blive elsket.

Servigny gentog:

"Mamsel Yvette, hør en gang."

Hun besluttede sig endelig til at åbne øjnene. Da han så, at hun var kommet til sig selv, vedblev han:

"Nå, nå, hvad er nu det for dumheder?"

Hun mumlede:

"Min stakkels Muscade, jeg var så bedrøvet."

Han trykkede faderligt hendes hånd.

"Og har det så måske nyttet Dem noget? Vil De nu love mig at lade være med af begynde forfra?"

Hun svarede ikke, men gjorde med et næsten umærkeligt smil en bevægelse med hovedet.

Han tog det brev ud af lommen, som kan havde fundet på bordet:

"Skal jeg vise Deres moder det?"

Hun rystede på hovedet.

Han vidste ikke mere, hvad han skulle sige, hvorhen han skulle vende sig. Han mumlede:

"Min kære lille ven, man må tage sit parti, selv når det gælder de pinligste ting. Jeg forstår Deres smerte, og jeg lover Dem ..."

Hun stammede:

"De er meget god ..."

De tav. Han så på hende. Der var i hendes blik noget mygt, eftergivende, og med ét løftede hun begge sine arme, som om hun ville kalde ham til sig. Han mærkede, at hun kaldte på ham, og trykkede sine læber på hendes.

De sad længe således, med lukkede øjne, men da han mærkede, at han var ved at gå fra sans og samling, rejste han sig op. Hun smilede nu til ham med virkelig ømhed, og holdt på ham med begge hænder på hans skuldre.

"Jeg vil hente Deres moder," sagde han.

Hun mumlede:

"Endnu et øjeblik. Jeg har det så godt."

Derpå sagde hun, efter en kort tavshed, ganske sagte, så sagte, at han næppe kunne høre det:

"De vil holde meget af mig, ikke sandt?"

Han knælede ned ved sengen, og idet han kyssede kendes hånd, som hun havde ladet ham beholde, sagde han:

"Jeg tilbeder Dem."

Men der lød skridt udenfor døren. Han rejste sig med et spring og råbte med sin sædvanlige stemme, der altid havde en lidt ironisk klang:

"De kan godt komme ind, nu er det forbi."

Marquisen styrtede med udbredte arme hen til sin datter og trykkede kende heftigt til sig, idet kun vædede hendes ansigt med sine tårer, mens Servigny henrykt og rørt gik ud på balkonen for at indånde den friske natteluft, idet han nynnede:

Kvinden er nu én gang kvinde,
den er gal, som tror på hende!

Om "Yvette"

Forfatter: Guy de Maupassant (1850-1893).
Org.udgave: *Yvette.* Føljeton i dagbladet *Le Figaro* 29. august – 9. september 1884.
Denne udgave baseret på: Guy de Maupassant: *Yvette.* Oversat af Holger Federspiel. Føljeton i dagbladet *København* 24. september – 23. oktober 1891. Bogudgave trykt hos O. C. Olsen & Co., København 1891.
Oversætter: Holger Federspiel (1868-1934).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Guillaume Seignac (1870-1924): *Virginité* (ca. 1900).

ISBN 978-87-7628-138-0
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-372-9 (Ølstykke 2014).

www.ebib1800.dk

